

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · núm. 367

Comissió d'Afers Institucionals

Sessió 19, dimecres 29 de març de 2017

Presidència de l'l. Sr. Jean Castel Sucarrat

TAULA DE CONTINGUT

Sol·licituds de compareixença acumulades d'Artur Mas i Gavarró 356-00559/11, 356-00565/11 i 356-00569/11	4
Sol·licitud de compareixença de Germà Gordó i Aubarell perquè informi sobre les relacions amb els casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya 356-00560/11	5
Compareixença d'Artur Mas i Gavarró per a informar sobre les investigacions de diversos casos de corrupció en el finançament de Convergència Democràtica de Catalunya i de les fundacions que hi estaven vinculades 357-00436/11	5

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 19 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Afers Institucionals (CAI) s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix Jean Castel Sucarrat, acompanyat de la vicepresidenta, Anna Caula i Paretas, i de la secretària, Neus Lloveras i Massana. Assisteix la Mesa Imma Folchi i Bonafonte.

Hi són presents els diputats Antoni Balasch i Parisi, Albert Batalla i Siscart, Albert Batet i Canadell, David Bonvehí i Torras, Magda Casamitjana i Aguilà, Violant Cervera i Gòdia, Lluís Corominas i Díaz, Adriana Delgado i Herreros, Lluís Guinó i Subirós, Fabian Mohedano Morales, Marta Pascal i Capdevila, Maria Rosell i Medall, Maria Dolors Rovirola i Coromí, Jordi Miquel Sendra Vellvé, Roger Torrent i Ramió i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Junts pel Sí; Inés Arrimadas García, Carlos Carrizosa Torres, José Maria Espejo-Saavedra Conesa, Fernando de Páramo Gómez i Sonia Sierra Infante, pel G. P. de Ciutadans; Eva Granados Galiano, Miquel Iceta i Llorens, Ferran Pedret i Santos, David Pérez Ibáñez i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; Joan Coscubiela Conesa, Josep Lluís Franco Rabell i Marc Vidal i Pou, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Alejandro Fernández Álvarez i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Eulàlia Reguant i Cura, Benet Salellas i Vilar i Mireia Vehí i Cantenys, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteix a aquesta sessió Artur Mas i Gavarró.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença d'Artur Mas i Gavarró davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre el finançament de Convergència Democràtica de Catalunya i de les fundacions que hi estaven vinculades (tram. 356-00569/11). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença d'Artur Mas i Gavarró davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre les relacions amb els casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 356-00559/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. Sol·licitud de compareixença d'Artur Mas i Gavarró, expresident de la Generalitat, davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre les declaracions de Fèlix Millet en seu judicial en el marc de la investigació de diversos casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 356-00565/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Sol·licitud de compareixença de Germà Gordó i Aubarell davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre les relacions amb els casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 356-00560/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença de Natàlia Figueras i Pagès davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre la trama delictiva del cas Manga i la possible relació amb els casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 356-00561/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sol·licitud de compareixença de Robert Fauria i Danés davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informi sobre la trama delictiva del cas Manga i la possible relació amb els casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 356-00562/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Bon dia a tothom. Iniciem la sessió de la Comissió d' Afers Institucionals amb data 29 de març de 2017.

Abans de començar, algun grup parlamentari ha de presentar alguna substitució? *(Pausa.)* Senyor Salellas?

Benet Salellas i Vilar

Sí, jo substituiré la diputada Anna Gabriel.

El president

Sí. Senyor...

Alejandro Fernández Álvarez

Sí, gràcies. El senyor Santi Rodríguez substituirà Xavier García Albiol.

El president

Senyor Bonvehí?

David Bonvehí i Torras

Sí, el diputat Jordi Turull substitueix la diputada Maria Senserrich.

El president

Gràcies. Alguna altra? *(Pausa.)* No.

Abans de començar, faria una prèvia, a sol·licitud del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i a través del senyor Benet Salellas m'informa que deixen posposats sobre la mesa el punt 5 i el punt 6 de l'ordre del dia, que fan referència a les compareixences de la senyora Natàlia Figueras i del senyor Fauria.

Benet Salellas i Vilar

Sí; efectivament, president. Ens interessaria que aquestes dues compareixences sortissin de l'ordre del dia d'avui i entressin a l'ordre del dia de la propera comissió.

El president

Molt bé. Ha sigut admès per la Mesa i així ho farem.

Sol·licituds de compareixença acumulades d'Artur Mas i Gavarró

356-00559/11, 356-00565/11 i 356-00569/11

Si els sembla, passariem, doncs, al punt 1, que, si em permeten, jo proposaria englobar els punts 1, punt 2 i punt 3, que són tres compareixences del senyor Artur Mas i Gavarró envers de... La primera sol·licitud de compareixença era perquè informi sobre el finançament de Convergència Democràtica de Catalunya i de les fundacions que hi estaven vinculades; la segona fa referència també perquè vingui a informar sobre les relacions amb els casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya, i la tercera, que fa referència a que vingui a informar de les declaracions del senyor Fèlix Millet en seu judicial en el marc de la investigació dels casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya.

Dit això, si els sembla, podríem fer la votació conjunta d'aquests tres punts.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovades les tres sol·licituds de compareixença.

Sol·licitud de compareixença de Germà Gordó i Aubarell perquè informi sobre les relacions amb els casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya

356-00560/11

Passaríem, doncs, al punt 4 de l'ordre del dia, que és la sol·licitud de compareixença de Germà Gordó i Aubarell davant de la Comissió d'Affers Institucionals perquè informi sobre les relacions amb els casos de corrupció que afecten Convergència Democràtica de Catalunya.

Algun grup vol intervenir? (*Pausa.*)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada, doncs, la compareixença del senyor Germà Gordó.

Com hem dit, el punt 5 i el punt 6 quedarien sobre la Mesa.

I, si els sembla, ara suspendrem durant uns minuts per anar a rebre l'expresident de la Generalitat, el molt honorable senyor Artur Mas.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les deu del matí i sis minuts i es reprèn a les deu i deu minuts.

El president

Bé, reprenem la Comissió d'Affers Institucionals amb el punt 7 de l'ordre del dia.

Compareixença d'Artur Mas i Gavarró per a informar sobre les investigacions de diversos casos de corrupció en el finançament de Convergència Democràtica de Catalunya i de les fundacions que hi estaven vinculades

357-00436/11

Com a president de la comissió i en nom de la mateixa comissió i dels membres d'aquesta Mesa, donar la benvinguda a l'expresident de la Generalitat, el senyor Artur Mas i Gavarró.

Dit això, començaríem amb una primera intervenció, que ja més o menys hem parlat, per un temps de mitja hora, com a màxim, i tindríem la intervenció dels diferents grups parlamentaris, com marca el Reglament, per un temps màxim de deu minuts, on també hi haurà després una intervenció per part del molt honorable expresident de la Generalitat per contestar totes aquelles preguntes dels diferents grups parlamentaris. Dit això, també hi haurà un segon torn de rèplica, també d'aquests grups parlamentaris.

Començaríem, doncs, donant la paraula al molt honorable expresident de la Generalitat, senyor Artur Mas i Gavarró.

Artur Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, vaig interpretar, quan va començar el judici del Palau de la Música, concretament, que vostès, en aquell moment, just al començar aquest judici i per les declaracions que s'havien fet en el transcurs del qual en els primers dies, vostès varen sol·licitar, un cop més, que jo comparegués davant d'aquesta comissió del Parlament de Catalunya.

I al fil d'aquesta petició, i com sempre crec que he fet, doncs, no només no hi vaig posar cap inconvenient, sinó que parlant amb el president de la comissió se'm va dir que vingués, d'entrada, un primer dia. Després aquest primer dia no va ser possible, no pas per mi, jo hi estava totalment disposat, hauria pogut comparèixer abans, però finalment vostès van decidir, doncs, que fos avui, concretament, el dia de la compareixença.

Amb això que estic dient vull dir simplement que vostès em tornen a cridar i jo torno a venir. És el que he fet sempre i crec que, almenys això, doncs, després, en els torns de rèplica, es podria reconèixer perquè gairebé he perdut el compte de les vegades que he comparegut en aquest Parlament i, concretament, en aquesta comissió, fins i tot, en

el Ple del Parlament per donar compte de temes relacionats amb el finançament de Convergència, i específicament sobre el cas del Palau de la Música.

No cal dir que sempre que he donat les màximes facilitats per comparèixer és perquè he entès que era un compromís amb la transparència i un compromís amb donar explicacions en tot moment. Altra cosa és que les explicacions que jo he donat fins ara, doncs, no els han convençut a vostès, o a la majoria de vostès, o a alguns de vostès. Suposo que avui tornarà a passar exactament el mateix. Faig aquesta previsió, tant de bo m'equivoqui!, però, de tota manera, el que no es podrà negar és aquest compromís per donar explicacions, aquest compromís amb la transparència, des del punt de vista de donar la cara, de ser present aquí, en el Parlament. I, a més a més, deixin-m'ho dir, també, en el meu cas concret, aquest deure i aquest compromís va més enllà de la transparència i del voler, doncs, no amagar-me mai. Va més enllà perquè jo he estat diputat d'aquesta casa durant vint anys, i, per tant, me'n sento, doncs, molt proper i molt tributari en molts sentits. I aquesta cambra, aquesta casa, el Parlament de Catalunya, em va triar, per dues vegades consecutives, president del país, president de la Generalitat, i crec que això, doncs, m'obliga encara més a comparèixer davant del Parlament quan ha calgut, quan ha sigut necessari.

També els he de dir, en aquesta primera reflexió, que crec que aquest cop... i fixin-se que no hi he posat cap dificultat, eh?, però aquest cop jo podia tenir una excusa per dir-los que no tocava aquesta compareixença, i és que en el tema del Palau de la Música estem en ple judici. És un judici que ha començat vuit anys després de destapar-se el cas, vuit anys després de destapar-se el cas, però finalment ha arribat, com molts reclamàvem, que arribés el judici, que és la millor manera de poder contraposar les versions d'uns i dels altres. I, per tant, és allà on els que es volen defensar de determinades acusacions tenen un marc per a la possible defensa. Abans del judici hi ha molta indefensió per part dels que estan acusats, en el moment del judici hi ha menys indefensió i hi ha més possibilitats de poder-se defensar.

Però, bé, hi havia, hi insisteixo, una molt bona excusa per dir que no calia, aquesta compareixença. Judici en marxa, després de vuit anys, hi insisteixo, alguns... –i apello no al seu compromís polític, sinó als seus coneixements en el món jurídic, els que els tinguin–, algú podria considerar que fins i tot compareixences com aquestes d'avui, en ple judici per la via penal, amb sol·licitud de penes de presó, és gairebé una interferència sobre el procés judicial. Que estic convençut que no està en l'ànim de cap de vostès, però es podria dir això, i si es digués seria amb un cert fonament de causa. És bastant insòlit que, en ple judici, hi hagin compareixences parlamentàries sobre el mateix tema. La lògica portaria, primer, a escoltar tot el que passa en el judici; després, a estar atents a quines són les resolucions judicials, i, finalment, fins on arriben els recursos per tenir les sentències fermes. I a partir d'aquí s'entén que –entenc jo, vaja– el Parlament podria intervenir abans del procés judicial i segons com pot intervenir *a posteriori*, en funció del que hagi passat. Però enmig d'un procés judicial, a mi, sincerament, els dic que no sé si és el millor marc.

Dit això, com que la seva tria va ser aquesta, jo, hi insisteixo, no només no hi vaig posar cap problema, sinó que hi vaig posar totes les facilitats fins al punt que aquesta compareixença podia haver sigut abans del que ha sigut. Crec que el president n'és testimoni i que no em desmentirà en aquest sentit.

També deixin-me que els digui una altra cosa que és molt evident, però que crec que a vegades no es té prou en compte: jo, concretament, al judici del Palau, no he estat citat en qualitat de res, podent-ho haver estat. No he estat citat en qualitat de res. I algú dirà: «Home, però és que..., no ho sé...» No, temps n'hi ha hagut, molt temps. Fixin-se que hi ha hagut una instrucció llarguíssima, devia ser per la complexitat de la causa, però la instrucció ha durat molts anys. Si no em falla la memòria, ha durat cinc anys, aproximadament, o fins i tot una mica més, i han passat jutges instructors que han anat succeint-se i que han anat deixant la funció i que han estat substituïts, probablement fins a dos o tres jutges. Per tant, algun d'aquests jutges, i no cal dir la fiscalia, o l'acusació popular, podia haver dit que el senyor Mas, doncs, comparegui com a investigat, abans «imputat», després com a acusat, simplement com a testimoni. Jo els vull recordar que no he estat citat en qualitat de res. I no ho dic com una excusa ni com una defensa pròpia, ho dic simplement perquè es conegui, perquè a vegades sembla que jo hi tingui una

responsabilitat directa, i si l'hi tingués, aquesta responsabilitat directa, com algunes vegades vostès m'atribueixen, almenys en declaracions públiques, suposo que la justícia, tota ella, ho hauria tingut en compte, després de tants anys d'investigació, després de tants anys d'instrucció de la causa. I, ho torno a dir, jo no estic citat en qualitat de res en aquest judici del Palau de la Música.

La segona cosa que els volia dir..., fetes aquestes consideracions inicials. El que diré ara no els complaurà del tot, ho entenc perfectament, però jo tinc l'obligació de dir-ho així, i, a més a més, crec que dient-ho així, doncs, simplement faig honor a la veritat. Jo no els puc afegir res avui sobre el que ja els he explicat sobre aquest cas. No els puc explicar res de nou. He explicat un munt de coses, en aquests darrers anys, cada vegada que vostès m'ho han demanat; he intentat contestar totes les seves preguntes. Sé que les meves respostes a alguns grups no els han satisfet, o no els han satisfet gaire; ho entenc, ho accepto, però difícilment jo els puc explicar una cosa diferent de la que he explicat fins ara. I ara intentaré resumir coses que els he explicat i que segueixen sent les mateixes.

Per exemple, vostès em diran: «Home, ara ja hi ha un judici i s'han fet una sèrie de revelacions.» Jo els vull fer notar que l'única novetat que, de moment –de moment, perquè estem en ple judici, eh?–, coneixem de debò és que hi ha hagut uns pactes de determinats acusats amb la fiscalia a canvi de canviar les versions inicials de les seves declaracions. Fixin-se, la novetat; aquesta és l'única novetat. Uns acusats pacten amb la fiscalia per rebaixar les seves penes, en alguns casos per rebaixar escandalosament les seves penes, a canvi de canviar les seves versions; és a dir que havien dit una cosa i ara diuen la contrària. I, a canvi d'això, el fiscal pacta amb aquests acusats i se'ls hi rebaixa substancialment, la pena. Aquesta és la novetat.

Això sí que ho puc explicar de nou, perquè això no havia passat; entre altres coses, perquè el judici no havia començat. Però ara que ja ha començat i sabem que hi han aquests pactes, doncs, aquí hi ha una novetat, efectivament. Però la novetat se centra en aquests termes: hi havia unes versions que s'han canviat; hi havia unes coses que no es van dir i que ara es diuen, i, sempre, a canvi de pactes amb el fiscal, i, sempre, a canvi de rebaixar penes.

No dic que això no sigui legal, no dic que no sigui legal. El fiscal té tot el dret a intentar confirmar la seva tesi –després, m'hi referiré. Ara, tenint tot el dret a fer-ho, jo també tinc tot el dret, per dir-ho així, de fer notar que, bé, sí que s'estan canviant versions per part d'acusats amb penes..., amb sol·licitud de penes de presó a canvi de rebaixar substancialment aquestes penes, que poden no portar-los a la presó. I, és clar, entre anar a la presó i no anar-hi, hi ha gent que canvia la versió. Aquesta és una novetat.

Però no hi ha cap prova nova; això també els ho vull dir. En aquest judici que ja fa setmanes que ha començat, no s'ha aportat ni una sola prova nova. Tot el que s'està dient i tota la documentació que s'està, diguem-ne, utilitzant, tot, ve de la informació inicial que es va tenir –dels escorcolls que hi va haver, de les anotacions en alguns ordinadors en algunes carpetes–; tot ve d'allà. I això és conegut des de l'any 2009, o 2010, en algun cas. Per tant, no hi ha res de nou com a prova.

I s'entén que en un judici per la via penal –en un judici per la via penal– del que es tracta és d'aportar proves, i proves que siguin noves, perquè sobre la resta ja n'hem parlat moltes vegades. Per això els he dit: «Em temo que no els hi aportaré cap versió nova», perquè sobre el que era conegut jo ja els he explicat, el què. I, a criteri meu, ho he explicat amb prou detall com perquè, almenys, la meva versió sigui plenament coneguda per part de vostès. Altra cosa, hi insisteixo, és que vostès no acceptin aquesta versió. Hi tenen tot el dret. Tant dret com jo a mantenir la versió que he mantingut des del primer moment.

Hi ha hagut molts canvis de versions sobre els acusats. Hi ha una persona que està acusada, que és la que més directament m'interpella a mi, perquè és la persona que està vinculada a Convergència –l'única, per cert–, Daniel Osàcar, que aquesta persona no ha canviat la seva versió. Aquesta persona, en el judici, no ha canviat ni un mil·límetre la seva versió. Està dient exactament el mateix, a diferència d'altres, que el que va dir des del començament. Molts sí que han canviat la versió a canvi de pactes amb la fiscalia per rebaixar penes; el senyor Osàcar, no. Podia haver-ho fet, segurament, però no ho ha fet. Segueix tenint exactament la mateixa versió del primer dia, i vostès la coneixen molt bé.

Ara no la reproduiré jo, perquè vostès la coneixen molt bé; entre altres coses, perquè recordo que en aquest Parlament, l'any 2010, governant el president Montilla, estant nosaltres a l'oposició, es va fer una comissió d'investigació. I vostès deuen recordar perfectament que el senyor Daniel Osàcar va comparèixer en aquella comissió d'investigació, i va donar tota mena d'explicacions. I les mateixes explicacions que es van donar, suposo, en aquell moment –jo no hi era present en aquell moment de la comissió d'investigació, no perquè no estigués disposat a anar-hi; ho vaig sol·licitar, fins i tot per escrit, però vostès ho varen rebutjar en aquell moment–, doncs, el senyor Osàcar segueix explicant el mateix que fa sis o set anys enrere, i que ha explicat davant de vostès. Ara el senyor Osàcar està en un judici per la via penal, i se li demanen també penes de presó, però la seva versió no ha canviat.

Tots els pactes que s'estan fent entre la fiscalia i alguns acusats segueixen, o persegueixen, millor dir, el mateix objectiu, que és acusar Convergència Democràtica de Catalunya d'haver cobrat –després m'hi referiré– comissions a canvi d'obra pública.

Els pactes que es fan per reduir penes, tots, van orientats cap aquí, perquè el fiscal, i està en el seu dret, el que intenta demostrar és això: Convergència es va finançar irregularment a canvi d'adjudicacions d'obra pública. Aquest és el marc.

Els faig avinent una cosa que no sé si vostès estan massa al corrent, que és la següent. Segons se m'explica a mi, i no tinc per què posar-ho en dubte, en aquest moment hi han 9 milions d'euros desapareguts del Palau de la Música, 9 milions, als quals ningú els atribueix un destí. I això no té res a veure amb Convergència; perquè, dels suposats diners que van arribar a Convergència, aquests 9 milions no hi són. I jo els pregunto, ara que vostès estan al Parlament i jo ja no hi soc, no?: no mereixeria la pena arribar a conèixer on han anat a parar 9 milions d'euros desapareguts del Palau de la Música, que ningú persegueix?

El que suposadament ha anat a Convergència, això, es persegueix per terra, mar i aire; però d'aquests altres 9 milions d'euros, ningú se'n recorda, tothom ha perdut la memòria aquí. És curiós això, no? No és que jo els interpel·li a vostès, eh?, que quedi clar. No, no; no ho faig. Però crec que jo tinc dret a donar-los aquesta informació. Hi ha un judici, per la via penal. Hi han 9 milions d'euros desapareguts; constatat que han desaparegut, i ningú s'ocupa de saber on han anat a parar. Com a mínim, deixin-me dir que és bastant curiós, això. Els de Convergència, aquests, sí; aquests es miren al mil·límetre. I és lògic –és lògic–, no ho critico. Però d'aquests altres 9 milions ningú se'n recorda.

Crec que, en els darrers temps, darreres compareixences, n'he fet un munt, hi insistixo, davant de tots vostès. Els he explicat amb prou detall quina era la meua responsabilitat a dintre de Convergència Democràtica de Catalunya. Ho he explicat una vegada i una altra i una altra i una altra. A vostès, lògicament, no els ha agradat mai sentir que jo no tenia una responsabilitat directa sobre la part administrativa, financera i jurídica del partit.

Els explicat, a bastament, fins a quin punt les tasques, a dintre del nostre partit, estan repartides i que les que corresponien als càrrecs polítics, i especialment a mi, eren, precisament, les de fer política, amb tot el que això significa: Parlament de Catalunya, territori, rebre gent, elaborar idees, intentar guanyar eleccions, fer oposició quan tocava, governar quan tocava, etcètera. Això els ho he explicat moltes vegades.

Com que vostès no acaben de creure-ho del tot, doncs, jo els suggereixo que algun dia fins i tot mirin, que ha deu inscrit en el registre mercantil, quin era l'abast dels poders dels administradors, o de l'administrador, de Convergència. I veuran que eren poders, des del punt de vista d'administració, des del punt de vista financer, des del punt de vista de gestió, il·limitats.

Ara, també els he dit sempre, i, això, no me n'he amagat mai, que, concretament, sobre el senyor Daniel Osàcar jo vaig tenir una responsabilitat de confiar-li funcions. Aquesta sí, aquesta no me n'he amagat mai. Igual que, quan vaig governar sent president de la Generalitat, vaig tenir la responsabilitat de nomenar consellers i conselleres. Jo no era, com a president de la Generalitat, responsable del que passava a cada departament. Ara, era responsable d'haver nomenat persones que s'ocupaven d'aquells departaments, com tots els presidents. Com a màxim responsable polític del partit, la

meva responsabilitat era, al costat d'altres dirigents del partit, proposar que determinades persones ocupessin determinades responsabilitats.

I així com els he dit sempre que en el cas del senyor Carles Torrent jo no me'n sento responsable, perquè quan jo vaig arribar allà amb funcions més, diguem-ne, dirigents, el senyor Carles Torrent ja estava nomenat, venia d'una altra etapa, sempre els he dit que em sento responsable d'haver suggerit el nom de Daniel Osàcar per portar una responsabilitat sensible a dintre del partit; això, sí. I aquesta responsabilitat no l'he defugida mai.

I la torno a reiterar; d'això sí que me'n sento responsable, recordant i ho dic per la tasca del senyor Osàcar, ja que avui sortirà el seu nom probablement unes quantes vegades, que ell va ser responsable de l'administració de Convergència entre el 2005 i el 2010; és a dir, en una època en què Convergència estava a l'oposició; no a tot arreu; en alguns ajuntaments, no; però aquí, en aquesta casa, estava a l'oposició. I en aquell període el senyor Osàcar va ser administrador del partit.

Els vull recordar també que, a banda de motivacions personals que ell tenia, i que no venen al cas perquè alguns de vostès coneixen, del seu entorn familiar més proper, a banda d'això, el senyor Osàcar, quan se'l va començar a investigar pel tema del Palau de la Música, ell mateix va decidir abandonar les seves funcions com a administrador del partit. Només pel cas de ser investigat, que és una primera fase de la instrucció d'un procés, ell ja va decidir deixar aquella responsabilitat. Per tant, alguna responsabilitat va assumir només pel fet de la investigació, que, ho torno a dir, és una fase molt inicial de qualsevol procés.

Què més els he explicat sempre i que reitero ara? Els he dit sempre, i, a més a més, aquí sí que vaig intervenir jo personalment en un moment determinat, que hi havia des dels anys noranta –per tant, molt abans de l'arribada del senyor Osàcar, molt abans– uns convenis entre el Palau de la Música i les fundacions de Convergència. No només no ens n'hem amagat mai, sinó que quan els nous gestors van arribar al Palau de la Música després de l'època Millet i Montull, i no trobaven aquests convenis, va ser Convergència qui els hi va subministrar. I els va dir que no només n'hi havien dos, com es deia, sinó que n'hi havien set o vuit. Ja em diran vostès quin ànim d'amagar res hi havia si resulta que se'ls diu que hi han més convenis dels que ells diuen i que, a més a més, se'ls donen les mostres o les còpies perquè no els troben allà dintre. Aquesta va ser la situació.

Per tant, és evident, hi havien uns convenis; convenis coneguts per totes les autoritats de vigilància de les fundacions, incloses les de Catalunya, per tant, el Govern de Catalunya sabia que hi havia, en aquella època, aquests convenis, concretament, el Departament de Justícia, i convenis que estaven dins del marc legal i que, per tant, no poden ser objecte d'un procés penal.

Altra cosa és que quan es va conèixer l'espoli del Palau de la Música i es va conèixer que la junta del Palau no tenia coneixement de l'existència d'aquests convenis perquè ho havia fet el senyor Millet directament amb antics responsables de Convergència dels anys noranta, davant d'allò, jo vaig prendre una decisió, que va ser –no per motius legals, sinó per motius d'aquells que estan en la frontera, diguem-ne, de la moralitat, no?– tornar aquells diners al Palau de la Música.

I això s'ha fet. Això s'ha fet. Per tant, per a aquells convenis, reconeguts, legals, no responsabilitat directa del senyor Osàcar; però, en qualsevol cas, existents i en aquella frontera de la moralitat, doncs, es va decidir tornar els diners. Vostès això ho coneixen i, a més a més, poden comprovar

que és exactament així com els ho estic dient. No només m'han escoltat a mi dient tot això. Recordin que altres dirigents de Convergència també han passat per aquestes comissions del Parlament, i els han dit exactament el mateix. No soc l'únic que he comparegut; d'altres també ho han fet, també han donat explicacions. I la versió ha estat, concretament, aquesta, no?

I l'altra cosa que els puc dir avui, i això serveix per al Palau de la Música i per a altres temes, que vostès m'ho tornaran a preguntar, i ja m'avanço a una possible pregunta, l'altra cosa que els vull dir avui és que la meva confiança, perquè aquesta sí que és la meva responsabilitat, en el senyor Daniel Osàcar, era i és plena i total. Ho he dit moltes vegades, vostès m'ho han preguntat, ho torno a dir. Ja sé que no els apporto cap novetat, però és així. Jo confiava en el senyor Osàcar quan se li va demanar, l'any 2005, que

portés les finances i l'administració de Convergència, i hi confio ara. I confio en la seva versió. Confio més, molt més, en la versió del senyor Osàcar que no pas en la del senyor Millet i del senyor Montull, molt més –o de la senyora Montull. El senyor Osàcar no ha pactat amb la fiscalia, no ha pactat res. I també s'enfronta a unes determinades penes, i manté la seva versió, que és la que sempre se'ns ha explicat a nosaltres, a dintre del partit. Per tant, no tinc cap motiu per desconfiar d'una versió reiterada, que em mereix, hi insisteixo, molta més confiança que no pas algunes altres versions que s'han sentit, que van sempre a canvi del que els he dit, de rebaixar penes sobre persones concretes.

I la darrera cosa que els volia dir, crec que és la més important de totes, la que els diré ara: fixin-se, el fiscal, o la fiscalia intenta demostrar, des del primer dia, que hi havia una trama organitzada per desviar diners del Palau de la Música a canvi que una empresa constructora, Ferrovial, obtingués tractes de favor en l'obra pública. Això és el que intenta demostrar el fiscal des del primer dia. I aleshores, jo els pregunto, també a vostès –ja sé que jo no puc fer preguntes, eh?, però és simplement un argument retòric, no?–, jo els pregunto: com es pot intentar demostrar que les donacions que rep Convergència, via, per exemple, convenis, són a canvi d'obra pública, i per tant jugant amb diner públic, i per tant amb tracte de favor, i per tant alterant concursos d'adjudicació, com es pot sostenir això si no s'investiguen els concursos i l'adjudicació d'obra pública. Vostès saben que la fiscalia, en aquest cas concret del Palau de la Música, no està investigant l'adjudicació d'obra pública, podent-ho fer?

Com pot ser que es digui que hi ha tracte de favor a canvi d'obra pública, comissions a canvi d'obra pública, quan no estàs analitzant la font primària, que és com s'ha adjudicat l'obra pública? I jo els avanço el meu criteri: saben per què no estan analitzant l'obra pública? Perquè saben que està ben feta. Saben que les adjudicacions estan ben fetes, i que no hi va haver tracte de favor. I si no hi va haver tracte de favor, de què hi ha d'haver comissions? Si resulta que quan s'adjudicava un contracte tocava al que quedava millor puntuat, i ningú ha investigat això, si estava ben fet o mal fet, serà perquè segurament pensen que està ben fet, perquè si no la seva obligació era investigar-ho. Per tant, no es pot seguir sostenint, a criteri meu –els ho dic amb tota la modèstia, també, no?–..., però no es pot seguir sostenint, a criteri meu, en un judici com el del Palau de la Música, que hi ha comissions a un partit polític a canvi d'obra pública si no s'investiga l'obra pública.

Això és el mateix –no m'ho agafin al peu de la lletra, eh?, però en termes més col·loquials..., això és el mateix que dir «tinc goteres» i no mirar el sostre. Home, si tens goteres, la primera obligació que tens és mirar el sostre; la primera. I aquí, diuen «hi ha comissions a canvi d'obra pública», i no miren l'obra pública, no miren les adjudicacions, perquè pressuposen, suposo, que estan ben fetes. Doncs, déu-n'hi-do! No serà que estem davant d'un cas –real, això no ho nego–, de donacions entre entitats, en aquest cas Palau de la Música, fundació de Convergència, donacions, i aleshores s'ha d'analitzar si aquestes donacions eren correctes, si no eren correctes, quins límits traspassaven o no, en quins marcs legals es donava suport a aquestes donacions entre Palau de la Música i fundació de Convergència, però no entre una constructora i a canvi d'obra pública, que és el que s'està intentant demostrar i que és el gran tema. Per què jo em pregunto: si al final això són donacions entre dues entitats, Palau de la Música i la fundació de Convergència, doncs, analitzem aquestes donacions i mirem els límits, fins i tot de l'ètica d'aquestes donacions –joestic disposat a entrar en aquest terreny–, mirem això i mirem també si és que cal tornar més diners dels que s'han tornat. Això seria lògic.

Però el que crec que no és acceptable i crec que si vostès hi posen, doncs, un criteri mínimament objectiu, ho poden compartir amb mi, més enllà de les discrepàncies polítiques que puguem tenir, el que no és mínimament presentable és dir: hi ha comissions a canvi d'obra pública si no s'analitza com es va adjudicar aquesta obra pública. I no s'analitza. I no em diran que no han tingut temps per analitzar-la. Han tingut anys. Què costava posar en aquest judici, per part de la fiscalia, l'anàlisi de com es van adjudicar els contractes que suposadament van ajudar Ferrovial? Què costava fer això? No costava re. La Generalitat hauria subministrat tota la informació. Què costava haver cridat com a testimonis determinada gent de la Generalitat que informés sobre com s'havien adjudicat aquests contractes, que, suposadament, afavorien Ferrovial? No costava re. I a tot això s'hi ha renunciat, com s'ha renunciat també a perseguir aquests 9 milions d'euros desapareguts, que ningú sap on són.

Bé, els dic tot això i, bàsicament, ho faig amb aquest títol, diguem-ne, d'afegir-hi, eh?, reflexions que gairebé totes s'han fet. Ja els he dit que segurament els decebria una mica la meva intervenció inicial perquè no puc afegir gaire cosa més al que he dit moltes vegades aquí. També –també– vull..., vaja, també accepto que aquestes explicacions a vostès, a hores d'ara, no els han convençut, i m'ho han dit moltes vegades. Jo sé que això forma part del joc dialèctic i del joc polític, i no pretenc imposar de cap manera la meva tesi, simplement crec que, ja que vostès em demanen comparèixer, la meva obligació, doncs, és reiterar les explicacions que els he donat, donar-los algun argument de reflexió no tant afegit però sí més aprofundit per fer entendre que hi ha algunes coses que en aquest tema del judici del Palau de la Música grinyolen, i, lògicament, com no podria ser d'altra manera, posar-me a la seva disposició per intentar aclarir, després de les seves intervencions, dubtes que vostès puguin tenir o altres consideracions que vulguin fer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, a les intervencions dels diferents grups parlamentaris, i començaríem amb el Grup Parlamentari de Ciutadans, i, en nom d'aquest grup, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas García.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Muchas gracias, señor Mas, por la comparecencia. Sí que es verdad que no nos ha dicho nada nuevo, y sí que es verdad que usted se ha reiterado en muchas de las cosas que siempre había dicho, pero aquí el problema es que la investigación judicial sigue avanzando y resulta que lo que normalmente veníamos manteniendo los grupos de la oposición parece que cada vez tiene más reflejo en las investigaciones judiciales y cada vez tiene menos lo que usted ha mantenido hasta ahora, que, básicamente, si no lo he entendido mal, es que todo es mentira y que todo es falso. Yo lo que entiendo es que todo es falso, que la financiación de Convergència es impoluta y que lo que se está diciendo ahora, que algunos están cantando *La traviata*, ciertamente, en algunos tribunales, es simplemente por una estrategia de defensa personal, pero que no se ajusta a la realidad.

Yo lo que he interpretado es esto, que es negarlo todo, negarlo todo, que, para mí, es decir que en Cataluña nunca ha habido corrupción, que en Cataluña los procedimientos de contratación se hacen siempre muy bien; yo le he escuchado a usted decir esto muchas veces. Y yo me pregunto cómo vamos a luchar contra la corrupción si se niega que existe corrupción en Cataluña. O, lo que es peor, se puede decir que hay corrupción en el Partido Popular, como ustedes dicen en el Congreso, se puede decir que hay corrupción en el Partido Socialista, se puede decir que hay corrupción en todos los partidos menos en el suyo. Todos los viejos partidos hacen lo mismo: son los primeros en denunciar la corrupción de los demás, pero cuando tienen un caso encima de la mesa en su casa, pues, dicen que todo es un invento.

La realidad es, señor Mas, que hay veintitrés casos de corrupción que de una manera u otra afectan a su partido. La realidad es que a día de hoy hay treintaicinco imputados por corrupción de su partido. La realidad es que a día de hoy hay quince sedes embargadas por corrupción de su partido. Y, por supuesto, no sé si para a alguien le ha servido de estrategia de distracción, pero a nosotros que ustedes le cambien el nombre y digan que es PDECAT, a mí, sinceramente, no me sirve para distraer la atención. Porque claro, uno no se puede quedar con los cargos públicos de Convergència, con las subvenciones municipales y parlamentarias de Convergència, con las sedes de Convergència, aunque estén embargadas, pero luego los casos de corrupción no me los quedo, esto ya..., estamos en un partido diferente. Hombre, no. Uno compra el *pack* entero o no lo compra. Así que yo creo que..., usted lo reconoció también, de hecho, el otro día en RAC1. En RAC1 dijo que, bueno, no sé si se le escapó o qué, que ustedes habían tenido que hacer esto del PDECAT, pues, por todas las sospechas de corrupción que tenía Convergència. Bueno, pues a nosotros la estrategia no nos ha servido y creo que a muchos catalanes tampoco, que es sinceramente lo más relevante.

Yo le vuelvo a reiterar las gracias por comparecer, es verdad que usted ha comparecido varias veces, pero es que sigue habiendo preguntas sin responder, más allá de

un «no, todo es mentira». Yo le pregunto: ¿usted sigue afirmando que jamás ha habido financiación ilegal de Convergència? ¿Usted puede afirmar esto? ¿Usted cree que el señor Montull, cuando dice que cada vez se tenía que dar más mordidas a Convergència, porque Convergència cada vez quería más dinero, es también una mentira? ¿Es mentira todo lo que han dicho Montull, Millet..., todos los que han pasado por el juzgado diciendo que sí, que efectivamente había un *modus operandi*, que había una manera de hacer que daban mordidas que acababan en los bolsillos de Convergència? ¿Todo esto es falso?

Por ejemplo, el señor Sánchez también ha dicho en sede judicial que recibió 225.000 euros en dos años, y que era lo habitual y normal para aquella época. ¿Usted considera que esto es una cantidad normal y habitual? Sí, el señor Francesc Sánchez. ¿Es normal y habitual o también es una mentira de otro de los que pasaron por los tribunales? ¿O el señor Parra, de la empresa Hispart, que dice que era una práctica habitual facturar al Palau por servicios para la campaña electoral de Convergència Democràtica de Catalunya? ¿También miente el señor Parra? ¿Mienten los empresarios, también, cuando hablan de todas las comisiones o el mecanismo de facturar al Palau por servicios que realmente iban dirigidos a Convergència? ¿Todo es una gran mentira, señor Mas?

Yo también le quiero preguntar por otros nombres que han ido apareciendo durante todas las investigaciones y los testimonios judiciales. Varios apuntan al señor Gordó y hoy mismo, antes de que usted entrara, hemos aprobado por unanimidad en este Parlamento una comparecencia del señor Gordó, en el que varios de los testigos apuntan a que el señor Gordó, pues, tenía una cierta responsabilidad en el montaje de todo esto, incluso algunos testimonios dicen que usted directamente, para estas cuestiones, derivaba a los empresarios al señor Gordó. ¿Eso es cierto, señor Mas? ¿O son también declaraciones absolutamente falsas, según usted?

También hay otras investigaciones que apuntan al señor Felip Puig, en su etapa de *conseller*, en sus diferentes etapas de *conseller*. ¿Sigue usted poniendo la mano en el fuego por el señor Gordó, por el señor Puig, por el señor Osàcar? ¿Lo sigue manteniendo en sede parlamentaria? Lo digo porque no vaya a ser que el señor Osàcar sea el Bárceñas de Convergència, y no vaya a ser que algún día encontremos algún mensajito de usted dirigido al señor Osàcar, diciendo: «Daniel, sé fuerte». Yo le doy la oportunidad de explicar si eso ha existido y si usted sigue poniendo la mano en el fuego por ellos.

Y una pregunta casi ya filosófica, señor Mas: si realmente esas grandes constructoras que de manera recurrente hacían grandes donaciones al partido de Convergència, esas grandes empresas con grandes contratos de corrupción que hacían grandes donaciones de manera recurrente, no lo hacían, digamos, por dar mordidas, por contratos, ¿por qué lo hacían, señor Mas? ¿Por qué les daban tanto dinero esas grandes empresas a Convergència, y, ostras, a partidos como el nuestro no nos lo daban? ¿Por qué? ¿Cuál es el motivo filosófico que hay detrás de ello? ¿O qué nos puede explicar usted si realmente no había nada? Si no había mordidas, si no era un intercambio por grandes contratos, ¿por qué daban tanto dinero de manera recurrente tantas grandes empresas con tan grandes contratos de construcción? Yo creo que hoy es un buen día para que usted lo explique.

También yo creo que debemos retomar un día, pues, yo creo que histórico en este Parlament, que fue el día en el que el señor Maragall le dijo aquello de: «Vostès tenen un problema, i es diu 3 per cent.» Yo ya se lo he dicho muchas veces: ustedes no dijeron: «Oye, eso del 3 por ciento, ¿qué es? Porque no sé de qué me está hablando.» No –no–, ustedes se indignaron y, además, justo después presentaron una querrela, pero después la retiraron. Entonces, yo le pregunto: ¿hubo esa conversación entre usted y el señor Maragall, algún día, para decirle: «Señor Maragall, no vuelva a sacar este tema y tendremos la legislatura en paz y le seguiremos apoyando con el Estatut.» ¿Existió esa conversación, señor Mas? Porque yo creo que hay muchos catalanes que tienen la duda después de ese episodio. A lo mejor usted se reunió con el señor Maragall y le dijo: «Vamos a tener una legislatura tranquila, dejen ustedes de sacar este tema y nosotros le vamos a seguir el juego con el Estatut.» Lo digo porque a mí me preocupa especialmente –porque no sé si usted lo ha pensado, pero yo sí que he pensado– que usted, ese día, estaba sentado en el mismo escaño que estoy sentada yo hoy, como líder de la oposición en el Parlament, y yo me pregunto cómo se puede ejercer la oposición con libertad cuando

un presidente del Gobierno te puede hacer callar o te puede poner en contra las cuerdas sacándote lo del 3 por ciento. Yo creo que para hacer oposición de verdad hay que tener libertad absoluta para poder decirle al Gobierno las verdades, para poder ejercer la oposición. Pero a mí me parece que usted no sé si tenía algún punto débil o al menos el señor Maragall intentó aprovecharlo, y por tanto yo le pregunto si hubo esa conversación en la que usted le diga: «Maragall, deje usted el 3 per cent que yo le voy a dar apoyo con el Estatut de Catalunya.»

Y yo creo que la pregunta más importante, quizás, seguro que otros compañeros le hacen muchas, pero si al final hay condena, señor Mas, si al final la justicia se empecina en demostrar que realmente sí que hubo el 3 per cent, sí que hubo financiación irregular, ¿usted va a asumir responsabilidades políticas sí o no? Lo digo porque aquí estamos en un parlamento autonómico, y yo creo que sabemos perfectamente cuál es la diferencia entre lo político y lo judicial. No sé si ustedes lo tienen tan claro, porque aquí usted hablaba de interferencias judiciales. Hombre, no sé qué interferencia judicial es más grande, si hacer una comisión de investigación u organizar una manifestación en la puerta de los juzgados cuando se está investigando otro caso. Eso sí que es interferencia en la justicia. Ya sé que a usted ese caso le gusta más de exhibir que los casos de corrupción, pero siguen siendo casos judiciales con los mismos tribunales, y, por tanto, creo yo que merecerán la misma, al menos, responsabilidad o el mismo respeto.

Yo lo que creo, señor Mas, es que usted hubo un momento en el que hizo un clic ideológico, y nunca había sido independentista, pero de repente se volvió independentista, y usted había dicho cosas como que la independencia era anticuada, que la independencia suponía salir de la Unión Europea. Una frase que me encanta –me encanta– que dijo usted, que es: «No iniciaré nunca un proceso que divida en dos mitades a la sociedad catalana»; palabras del señor Artur Mas. Pero ahora de repente usted es el más independentista de Catalunya. Entonces, yo le pregunto: ¿usted no cree que hay muchos catalanes que pueden pensar que usted se ha vuelto independentista a medida que ha ido avanzando la investigación judicial de los casos de corrupción de Convergència? Porque yo le he escuchado muchas veces hablar de que cuando se declare la independencia, hipotéticamente, ustedes no se van a someter a la jurisdicción española, y yo me pregunto si tiene algo que ver una cosa con la otra.

Yo creo, sinceramente, señor Mas, que los casos de corrupción en Catalunya existen, que la corrupción es grave y que usted lo puede negar todo, pero a mí me parece que igual que no se puede decir que del caso Bárcenas supieran todos los militantes del PP, porque estoy convencida de que no, igual que no se puede decir que de los casos de formación y de los ERE de Andalucía supieran todos los militantes del Partido Socialista, porque estoy convencida de que no, no se puede decir que el 3 per cent lo supieran todos los militantes de Convergència, estoy convencidísima de que no. Pero, hombre, que no lo supiera usted, que ha sido todo en Convergència y todo en la presidencia de la Generalitat, pues entienda que nos genera ciertas sospechas.

Yo le digo una cosa, señor Mas, yo creo que ustedes han decidido apostar por la independencia para tapar los casos de corrupción y para huir de la justicia. Y yo le digo que muchos catalanes lo que queremos son urnas, sí –sí–, las urnas de verdad, las de las elecciones para poder independizarnos, pero no del resto de españoles y de europeos, sino independizarnos de la corrupción y del 3 por ciento.

Muchísimas gracias.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari Socialista, i en nom d'aquest grup té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyor Mas, avui vostè compareix davant la cambra en qualitat de secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya dels anys 2000 al 2012, i en qualitat de president del mateix partit de 2012 a 2016. Ho fa amb relació al finançament de Convergència Democràtica de Catalunya i de les fundacions que hi estaven vinculades, i ho fa també perquè ja havia comparegut en diverses ocasions per aquest motiu davant la cambra, en qualitat de president, i s'han produït fets nous.

Jo no crec que sigui sobrer aclarir aquests extrems, i tampoc ho és intentar delimitar l'objecte i la funció de la compareixença. Això no és un tribunal ni tampoc una comissió d'investigació. Per cert, i com vostè ja ha recordat, se'n va fer una sobre el tema en aquesta cambra. Aquí no prenem testimonis, ni valorem proves, ni tenim mitjans per investigar els fets relacionats amb el finançament del seu partit i de les fundacions que hi estaven vinculades, uns fets que, efectivament, han colpit l'opinió pública.

Avui interessa saber, almenys des del punt de vista del nostre grup, si el que vostè ha afirmat en reiterades ocasions davant la cambra ha estat o no desmentit pels fets. Avui correspon, des del nostre punt de vista, debatre sobre les seves responsabilitats polítiques en tant que màxim responsable del seu partit des de l'any 2000 al 2016. Certament té vostè raó, és difícil fer-ho mentre continuen les investigacions policials i les actuacions judicials en casos tan rellevants com el cas Palau de la Música i el cas 3 per cent, i deixo de banda altres qüestions, com els casos de les ITV o d'Adigsa, que, per cert, van ser portats als tribunals pel govern Maragall, o les derivades del cas Pujol, perquè lluny d'aclarir les coses podríem perdre'ns per les branques, tenint present, a més, que vostè, des de l'any 95 a l'any 2016, va ser, successivament, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, conseller d'Economia, conseller en cap i president de la Generalitat.

Recordem quan va sortir per primer cop el 3 per cent en aquesta cambra; ho ha fet la cap de l'oposició: era el 24 de febrer de 2005. No crec que ningú ho hagi oblidat –i menys els que hi érem. Ja fa dotze anys que el president Maragall es va referir al 3 per cent, precisament perquè, el mateix dia, *El Periódico de Catalunya* se'n feia ressò en una editorial, demanant que s'investigués. Vostè, senyor Mas, en termes molt contundents, li va exigir al president Maragall que retirés una afirmació que, certament, no estava sustentada, llavors, amb proves. El president Maragall va accedir-hi i, tot i així, Convergència va presentar una querella contra ell que, finalment i feliçment, va ser retirada.

Anys després esclatava el cas del Palau de la Música, en el que es barrejaven diverses coses: la desviació de fons del Palau a mans privades, els donatius del Palau de la Música a la fundació de Convergència i indicis que apuntaven a un triangle format pel Palau, empreses concessionàries d'obra pública i les fundacions vinculades a Convergència Democràtica. Un altre cas important, a partir de la denúncia presentada per regidors de l'oposició a Torredembarra, investigava també una altra trama de presumpte pagament de comissions al seu partit per concessió d'obra pública.

En tots dos casos, vostè ha afirmat sempre –i ho ha reiterat avui– l'honorabilitat del seu partit, el seu convenciment que no s'ha produït cap delictes ni cap irregularitat, que la responsabilitat, en tot cas, recauria sobre els successius tresorers del seu partit, els dos darrers, persones de la seva confiança i designats per vostè mateix. També va ser vostè qui va ordenar el retorn de les donacions del Palau a la fundació del seu partit, en virtut d'uns estranys convenis de col·laboració. I així, 600.000 euros van retornar al Palau.

En tot cas, el jutge instructor va apreciar que el desviament de fons del Palau de la Música cap al seu partit o les fundacions vinculades al seu partit superava els 6 milions d'euros i va considerar que Convergència podia ser responsable, a títol lucratiu, i va imposar una fiança molt important a la que vostès van fer front posant com a penyora immobles propietat del partit. En altres ocasions, senyor Mas, quan vostè era president, en altres compareixences, li vaig demanar que tranquil·litzés l'opinió pública desmentint o confirmant, però desmentint, el rumors i informacions aparegudes. I vostè ho va desmentir tot i va comparèixer sempre que se'l va requerir.

En la darrera ocasió, una diputació permanent, un cop ja convocades les eleccions del 2015, vaig anar un pas una mica més enllà i li vaig preguntar directament què faria si el temps desmentia les seves afirmacions. Jo situava precisament aquesta qüestió en el terreny de les responsabilitats polítiques, intentant –si és que és possible, i li admeto que és complicat– delimitar responsabilitats polítiques de fets delictius que estan sent objecte d'una investigació judicial. I, per tant, no ha acabat el judici, i vostè té tot el dret, i és el que ha fet, de mantenir la seva versió i dir que fins que no hi hagi sentència, en tot cas, no hi ha motiu per alterar les seves declaracions davant de la cambra. Però, aquí, discrepem, senyor Mas.

Nosaltres creiem, el nostre grup creu que el pas del temps, aquestes investigacions policials i de la fiscalia, les actuacions judicials i les informacions periodístiques relatives a aquests dos casos han desmentit les seves paraules. Per delimitar clarament el que és responsabilitat política del que podria ser eventualment una responsabilitat penal, jo em referiré estrictament a irregularitats, i no a delictes, que només el jutge pot apreciar. Jo sé que estem fent un exercici complicat de separar àmbits que tenen massa punts de connexió, però, en fi, hi han coses que són, des del nostre punt de vista, incontrovertibles. Vostè és responsable del nomenament dels senyors Osàcar i Viloca com a tesorers del seu partit i, per tant, té una responsabilitat en haver-los triat.

I diu, a més, que manté la seva confiança en ells. Els senyors Millet i Montull han confessat que, efectivament, Convergència es va finançar de forma il·legal a través del Palau de la Música. Vostè pot dir que menteixen o, millor dit, ha dit que ho fan per obtenir un tractament més benèvol per part de la fiscalia, i que tenen dret a fer-ho. I té raó, senyor Mas, però és que apareixen massa indicis que alguna cosa irregular succeïa entre el Palau de la Música i les fundacions vinculades al seu partit. No només els convenis, als que abans he fet referència; quin sentit té que a la comptabilitat del Palau hi haguesin unes –i cito literalment– «factures convergents»?

O que es digui que «progressivament el 3 per cent es va convertir en el 4 per cent perquè Convergència necessitava més diners». O és que menteixen també petits empresaris que treballaven per a les campanyes del seu partit, als quals es demanava que facturassin aquests serveis al Palau de la Música. O en referència al 3 per cent, quin sentit té que s'hagi trobat la targeta de visita d'un empresari adreçada al tesorier del seu partit dient: «Bon dia, Andreu, et faig arribar els concursos als que ens hem presentat i no hem tingut sort i als que aspirem a tenir sort. Cal que quedem aviat.» O empreses que diuen que feien donatius a Convergència perquè volien entrar a Catalunya. O encara aquelles que en moments de gran dificultat, finalment obtenien licitacions després de fer generoses donacions.

Vostè diu, i en això no li falta raó: «Són els tribunals els que haurien d'investigar els procediments, diríem, de licitació, de contractació, de concurs, i ens haurien de dir el què.» Però nosaltres només podem fer la pregunta, no tenim els instruments per saber o per esbrinar la resposta. A mi, particularment, em va cridar l'atenció el fet que el primer decret aprovat quan vostè va ser elegit president, i que distribuïa les funcions dels departaments de la Generalitat, atorgués al Departament de Presidència la competència sobre –i cito literalment–: «L'establiment de criteris, direcció i control de la contractació pública.» Les imputacions dels senyors Rosell i Vives també apunten al pagament de comissions a partir dels concursos d'Infraestructures.cat i de BIMSA.

Senyor Mas, vostè pot seguir afirmant que res d'estrany hi ha en tot això, hi té tot el dret; vostè pot dir que només s'explica en clau de falses declaracions que alguns fan amb l'esperança de veure reduïda la seva condemna, que són testimonis interessats, o pot dir fins i tot que les proves documentals són falses. Però nosaltres, que vàrem creure en la seva paraula, ja no podem seguir-ho fent; és veritat, és una qüestió de confiança, però des del nostre punt de vista aquesta confiança s'ha trencat. Hi ha una gran acumulació d'indicis, proves, testimonis i documents que contradiuen les seves afirmacions.

Però, com li deïa en iniciar la meua intervenció, no estem en seu judicial, no estem aquí per atribuir a ningú cap delictes, i per perjudicar cap persona que estigui en aquest moment sent objecte d'investigació judicial. Però sí que constatem la presència de greus irregularitats que, en la nostra opinió, haurien d'implicar per part seva, per part del màxim dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya en el període 2000-2016, l'assumpció de responsabilitats polítiques.

El seu partit va decidir canviar de nom i no per casualitat. Volien deixar enrere i ben enterrats episodis com el cas Pujol, el cas Palau i el cas 3 per cent, i, efectivament, també renovar profundament el seu projecte polític i obrir una nova etapa política que es correspon a la seva anàlisi i als seus objectius pel que fa a la independència de Catalunya. Però, senyor Mas, el fet que vostè, secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, de l'any 2000 al 2012, i president de Convergència Democràtica de Catalunya, del 2012 al 2016, segueixi avui com a president del PDECAT fa molt difícil veure com, més enllà del canvi de nom, estem davant d'un canvi real, d'una ruptura amb el passat. Però això és només..., això és quelcom que només vostè i els seus poden dirimir,

que nosaltres només podem tenir una opinió, que, òbviament, és opinió de part; no pretenem estar acompanyats de veritats absolutes...

El president

Senyor Iceta, ha exhaurit el temps.

Miquel Iceta i Llorens

Si em deixa trenta segons, senyor president. Nosaltres no posem ni posarem en dubte mai la presumpció d'innocència de ningú. Però avui, senyor Mas, estem parlant de tota una altra cosa: de responsabilitats polítiques. I, amb tot el respecte, nosaltres creiem que li correspon assumir-les a vostè. Ningú pot obligar-lo a fer-ho, però segurament molts que no s'atreveixen a demanar-l'hi, li ho agrairien.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, i, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre senyor Josep Lluís Franco Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, president. Molt bon dia, senyor Mas, i gràcies per les seves paraules, per la seva introducció. Mireu, com més s'apropava la data d'aquesta compareixença, al nostre grup parlamentari més dubtes sorgien. Hi havia fins i tot companys que es preguntaven si finalment no ens havíem equivocat demanant aquesta compareixença. I sentint les seves paraules d'introducció, doncs, potser sí que aquests dubtes eren raonables. I m'explico.

La idea, la nostra i la de..., penso que de tots els grups que han sol·licitat aquesta compareixença, era, lògicament, que vostè fornís, en seu parlamentària, explicacions sobre el desenvolupament cada cop més torbador per a l'opinió pública d'un tema tan cabdal com és el cas Palau, que ha començat el judici, però que coincideix amb altres instruccions i amb altres procediments, com el del 3, 4 per cent, o el cas Pretòria, que també s'ha obert aquests dies.

Uns escàndols, tots ells, que afecten de ple el partit que vostè ha dirigit durant tots aquests anys, i en què apareixen incriminats dirigents i figures conegudes de Convergència, i escàndols que, a més a més, tenen a veure amb la utilització de la contractació pública, tothom ho ha esmentat, per afavorir determinades empreses, benefactores del seu partit, durant períodes en què vostè ocupava les més altes funcions al capdavant del Govern i de la Generalitat de Catalunya.

Dissortadament, tal com van les coses i tal com s'ha anat vostè posicionant, i avui confirmant-ho, davant d'aquests fets, d'aquests escàndols, sembla dubtós o poc probable que la seva intervenció contribueixi a escatir la veritat; perquè és veritat que vostè ha donat la cara, però explicacions, poques.

Mireu, hi ha un –s'ha esmentat abans i és cert– problema de credibilitat. Jo lamento dir-l'hi en aquests termes tan crus, però la seva credibilitat aquí està sota mínims. Recordo vostè la seva compareixença davant la Diputació Permanent d'aquest Parlament, arran de la investigació endegada pel jutjat del Vendrell, eh?, l'any passat..., o, no, perdó; va ser l'estiu, l'estiu del 2015? En aquell moment jo recordo que vostè deia i repetia, i avui d'alguna manera també ho ha dit, que no hi podia haver tracte de favor a cap empresa perquè el sistema de contractació d'obra pública és inviolable, eh?

Doncs, bé, justament aquestes últimes setmanes, amb relació a aquest cas, hi ha hagut testimonis que han explicat com es pot burlar –i presumiblement es burlava, eh?– aquest sistema inviolable; mitjançant el mateix disseny del concurs, amb una proporció adequada de la puntuació per aspectes tècnics i amb relació als costos d'execució, de tal manera que afavorien determinades empreses que estaven en millor posició per adjudicar-se..., rebre l'adjudicació de les obres.

L'empresari Juan Antonio Salguero ha explicat últimament, aquests dies també –no, perdó, va ser l'any passat que va fer la declaració, que ha confirmat–, com els contractes que obtenia amb Adigsa, en l'època en què vostè era conseller i el senyor Felip Puig, que també surt esmentat en el cas Palau, era conseller de Política Territorial i d'Obres Públiques. I explicava com, senzillament, es fragmentaven els contractes perquè fos..., es poguessin atribuir a dit sense passar per concursos. Per tant, ja ens han explicat, i ens

han explicat a bastament com aquesta inviolabilitat que vostè, bé, brandia com a argument suprem, no és tal.

Però seguim amb el cas Palau. Mireu, les evidències d'un finançament il·legal de Convergència a través d'una trama, en què empreses com Ferrovial, o Agroman, feien arribar al seu partit sumes de diners a canvi..., a través dels senyors Millet i Montull, i a canvi d'un tracte de favor, estan sent aclaparadores. I no es tracta només de les declaracions dels senyors Millet i Montull, hi ha hagut molt més.

I perdoni que li ho digui des d'un cert coneixement del cas, jo he estat durant uns quants anys president de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona, que érem i som acusació particular en aquest cas, i li ben asseguro que no només hi ha aquestes declaracions, eh? Hi ha testimonis d'empresaris, hi ha documentació abundant, documentació sorprenent –en un Palau de la Música un s'espera trobar, sobretot, partitures i no elements sobre la contractació pública–, i molts –i molts– altres detalls que, tots ells..., és cert, estem en un procediment obert, però tots ells van refermant la idea d'aquesta trama i d'aquest procediment; si més no, generant dubtes molt raonables que certifiquen o que apunten en aquest mateix sentit.

El senyor Joan Llinares –que va declarar abans-d'ahir–, al capdavant del Palau, va estar substituïnt, quan el senyor..., el senyor Millet, quan es va produir la intervenció, fornia un testimoni demolidor. I, fins i tot, parlava de trucades que va rebre directament del senyor Felip Puig.

Doncs, bé, davant de tots aquests elements, cada cop més convincents, o més aclaparadors, prou aclaparadors i convincents com perquè durant tota la fase d'instrucció la justícia hagi mantingut l'embargament cautelar de les seus de Convergència, vostè insisteix que no hi ha res de res, i que segueix posant la mà al foc pel senyor Daniel Osàcar, tresorer del seu partit. En el seu dia –ho recordo també–, vostè deia que no posava la mà al foc per ningú, o per gairebé ningú. Recorda, també, la seva compareixença davant la Comissió d'Investigació sobre Frau, Evasió Fiscal i Corrupció que es va desenvolupar en aquest Parlament el 2015, no? Aleshores deia que ni sabia ni tampoc podia garantir res a propòsit dels Pujol, ni tampoc de qui fou secretari de Presidència, el senyor Lluís Prenafeta.

I, tanmateix, aquestes persones... No només han estat el senyor Montull i el senyor Millet qui han negociat amb la fiscalia, el senyor Macià Alavedra ha estat també cantant *La Traviata* en un altre procediment. Per tant, és una cosa que..., és una pràctica que comença a generalitzar-se, i entre gent del seu entorn. En el cas Pretòria, el senyor Macià Alavedra ha reconegut també el cobrament de comissions il·legals. Quants cops havia negat el senyor..., aquest senyor, qualsevol malifeta davant d'aquest Parlament? Quants cops el senyor Prenafeta va defensar la seva honorabilitat també en seu parlamentària? No ens va amenaçar, aquí mateix, el senyor Pujol de que si sacsejàvem les branques caurien molts ocells?

Tota aquesta gent, senyor Mas, no li dic..., li dic en el sentit de que vostè ha d'entendre l'opinió i el posicionament de l'oposició. Senyor Mas, en el seu entorn més proper, la gent que l'ha format, la gent amb qui vostè ha treballat durant anys ha mentit en seu parlamentària. I està dient una altra cosa quan es troba confrontada a una causa penal. Per tant, no s'ofengui si davant dels antecedents del que ha estat la seva veritable família política ens mostrem un pèl escèptics davant de les seves declaracions.

Si posa la mà al foc pel seu tresorer no pot argumentar desconeixement. En aquest cas, entenem que negui vostè la major, perquè si admetés l'exactitud dels fets que van apareixent i que es van confirmant dia a dia al llarg de les instruccions i vistes orals, aleshores vostè hauria d'admetre que, doncs, també estava implicat en aquella trama. Què passarà si el senyor Osàcar és declarat finalment culpable? Què passarà si queda acreditada de manera fefaent, amb una sentència, el fet que Convergència s'ha estat finançant durant anys i anys de forma il·legal venent favors des del poder?

Mireu... I espero –l'hi vull dir perquè ens ho ha fet..., o ha fet vostè una mica un *requiebro*, no?, en la seva intervenció– que no es vulgui escapolar dient-nos que és vostè el màrtir d'un procés, o que hi ha una conspiració universal contra Convergència per forces malignes que venen d'arreu. No ho sé, una insinuació... Jo l'hi dic perquè, com li deia abans, abans l'acusació particular, l'acusació popular en el cas Palau, va ser impulsada per la FAVB en els anys que jo era..., que jo tenia l'honor de ser president. I quan

va esclatar l'escàndol, l'hi recordo, també se li ha dit aquí, vostè encara en aquell moment no havia rebut la revelació independentista i aleshores era un pujolista, *comme il faut*, eh? I encara havia de viure el seu particular idil·li polític amb la senyora Alícia Sánchez-Camacho, en el govern dels millors.

Doncs, bé, durant aquella presidència –la premsa se n'ha fet ressò fa uns dies, els diaris n'han parlat–, una de les coses que vam intentar des de la federació va ser justament que la instrucció obrís una peça separada i una investigació sobre la implicació del Partit Popular, i del senyor Aznar en concret, en els tripijocs del Palau. Perquè la nostra intenció era justament que tots els actors d'aquell oasi català, que a l'època no arribava..., les clavegueres d'aquell oasi no arribaven a les pituitàries de cap dirigent i responsable d'aquest país, volíem que sortissin a escena i s'expliquessin davant l'opinió pública. No ens en vam sortir. Li ho dic perquè no ens expliqui a nosaltres la història dels 9 milions. Hi ha moltes coses que no hem aconseguit, alguns que hem intentat obrir el ventall fins al final d'aquesta instrucció.

I l'hi repeteixo per si no li ha quedat prou clar. En nom del model de societat democràtica que nosaltres defensem, em sembla aberrant –l'hi dic per si algú..., si ha creuat el cap d'algú– que un conflicte de naturalesa política esdevingui una causa penal, com el cas del 9-N. Nosaltres pensem que mai s'hauria d'haver judicialitzat i s'hauria d'haver arribat on s'ha arribat. Però, en nom d'aquest mateix model de societat democràtica que defensem, pensem que cal tenir tolerància zero amb la corrupció. I pensem, contràriament a alguns xoriços molt coneguts i que els hi tocava la loteria regularment, que les urnes no amnistien el delictes contra el bé comú. D'això, n'estem plenament convençuts.

I el que fa, per contra, la corrupció és destenyir sobre el conjunt de la societat, envilir-la, degradar la democràcia, afeblir i desacreditar les seves institucions. I és això, el problema que a nosaltres ens preocupa. I perquè aquí arribem a la pregunta que pensem, l'única que útilment, pràcticament, li podem fer. Nosaltres no estem parlant d'un cas puntual, ni tan sols d'un seguit d'afers; estem parlant del que s'està revelant com a un mètode de finançament d'un partit polític. Un sistema que hauria funcionat, si es confirmen finalment totes les causes penals que hi han en curs, que hauria afectat diferents nivells administratius –Generalitat, ens locals– i amb una intensitat, unes proporcions i unes repercussions tals que resulta molt difícilment creïble, com dèiem abans, que ningú s'adonés de res, i vostè, menys.

Les afectacions sobre la ciutadania han estat múltiples...

El president

Senyor Rabell, ha exhaurit el temps. Vagi acabant.

Josep Lluís Franco Rabell

Vaig acabant, vaig acabant...

El president

Gràcies.

Josep Lluís Franco Rabell

Em queden dos segons. Bé, volem destacar la responsabilitat política. Vostè ha encapçalat un partit que tenim molts motius per pensar que ha anat dopat a unes eleccions. Quina és la legitimitat d'exercir un poder sobre la base d'una concurrència deslleial i desigual entre forces polítiques que malmet la democràcia i que la posa en qüestió?

Nosaltres no volem aquí –i acabo amb aquestes paraules– discutir sobre la responsabilitat que vessa o no vessa sobre el PDECAT. Nosaltres demanem responsabilitats polítiques. Aquí han estat dirigents, responsables de Convergència, i vostè en primer lloc, i són aquestes responsabilitats polítiques, que nosaltres separem del que pugui sortir i pugui acabar incloent als procediments judicials, el que li demanem aquí.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Bé, quan un intervé en quart lloc en una compareixença d'aquestes característiques, moltes de les preguntes que tenia plantejades de fer ja s'han fet, i, per tant, esperarem a la seva resposta. I jo, per tant, volia començar aquesta intervenció amb una declaració de principis que, potser, sorprendrà, perquè no és una argumentació molt de moda, i després entendran per què ho faig servir.

Jo volia recordar una experiència personal. Jo he sigut tinent d'alcalde de la ciutat de Tarragona en un govern amb un alcalde de Convergència Democràtica de Catalunya, Joan Miquel Nadal, i he format part del Govern de la Diputació de Tarragona, amb un president de Convergència Democràtica de Catalunya, Josep Poblet. Ho vam fer convençuts de que era el millor. Ara aquestes coses, amb la conjuntura que hi ha, és difícil de fer-les. I per què explico això? Perquè continuem pensant que els darrers trenta anys de la història de Catalunya són els millors anys de la nostra història, amb les seves ombres. I vostè, senyor Artur Mas, fa uns anys que es dedica a destruir tot aquest llegat per no assumir les seves responsabilitats i tapar les vergonyes que estan començant a sortir des de fa bastant de temps.

Miri, el més gran perill del populisme és desacreditar, aprofitant una conjuntura de crisi, tota una etapa de la història; en aquest cas, trenta anys de Constitució, de convivència i de col·laboració entre els diferents pobles d'Espanya per ser capaços de garantir aquesta convivència i aquest progrés. No és la primera vegada que això passa. Malauradament, en el període d'entreguerres, uns, aprofitant una crisi, es van dedicar a desacreditar la democràcia lliberal; les conseqüències són conegudes per a tothom.

Avui mateix, ens trobem populismes d'ultradreta i ultraesquerra –Marine Le Pen, Pablo Iglesias– desacreditant els darrers cinquanta-set anys de la Unió Europea, la millor etapa de la nostra història, dient que és la pitjor; sembla que en volen unes altres. El més perillós d'aquest populisme que vostè ha aplicat en els darrers anys és sobretot quan ve aquesta deslegitimació, aquesta capacitat de desacreditar una etapa per un líder des d'una posició institucional per exacerbar sentiments, alimentar les més baixes passions per treure un rendiment partidista o personal. En aquest cas, torno a insistir-hi, tapar les seves vergonyes amb tot el que està sortint.

Aquesta reivindicació, per tant, que faig com a introducció dels darrers trenta anys, en els quals tots hem pactat amb tots, crec, sincerament, a través d'aquesta modesta aportació, que em legitima per expressar-me amb la severitat que ho faig amb relació al seu llegat, sense estridències i amb serenitat, per dir-li tres coses, senyor Artur Mas. Vostè ha destruït els lligams de confiança no només entre catalans i la resta d'espanyols, sinó també entre els propis catalans. Dos: des de la seva posició de lideratge institucional, vostè s'ha dedicat a desacreditar trenta anys de convivència convertint-los, suposadament, en una història de maltractament fingit, quan vostès han sigut corresponsables del bo i del dolent, perquè han pactat amb els presumptes maltractadors de què parlen. Tres: ha destruït vostè un partit polític, això és menys important, perquè és una qüestió de partits, precisament, per desacreditar aquesta etapa, en lloc de fer el que s'havia de fer, que és depurar la corrupció del seu partit, i, si era necessari, vostè inclòs.

I tot, per què? Per què ha fet tot aquest camí? Per patriotisme? No. Per interessos personals. Aquesta és la seva història. No és la història d'un patriota, sinó la d'un governant pernicios que ha destruït la convivència –ho torno a repetir per tercera vegada– per tapar les vergonyes i no depurar les responsabilitats del que fa anys que va sortint.

Miri, el 20 de desembre, en el debat de pressupostos, vaig parlar de vostè, vostè no hi era, i com que vostè no hi era, però avui sí que hi és, li repetiré el que vaig dir aquell dia. Aquell dia parlava –i com que sé que a vostè li agraden les metàfores marineres– de la seva manca de perícia marinera citant un personatge que admiro moltíssim, que és l'almirall Nelson. El que deia és que vostè, amb una extraordinària manca de perícia marinera, no va ser capaç d'interpretar correctament el resultat del 27 de setembre, i això, després, va acabar suposant, fins i tot, que li va costar el càrrec. Després ho va intentar presentar com a heroïcitat i sacrifici, però era també interès personal, com també demostraré a continuació.

Però la seva manca de perícia marinera té un moment fundacional, històric, s'hi han referit alguns portaveus anteriorment: el dia que el president Maragall li diu a vostè que té un problema anomenat «3 per cent». Què fa vostè? Ho nega? No. No ho nega, fa xan-

tatge directament, li diu: «Si torna a parlar d'això –cito textualment– engegarem la legislatura a fer punyetes.» Estava disposat a sacrificar els interessos dels catalans per tancar, ja en aquell moment, les seves vergonyes. És la història, malauradament, de la seva trajectòria política.

Anem a analitzar aquest suposat maltractament que ha viscut vostè i el conjunt de Catalunya en els darrers anys, que l'han portat a autoqualificar-se com el Nelson Mandela català. L'altre dia, al president Puigdemont, li deia que, bé..., que, en fi..., que eren vostès dos una dissidència política única en el món, que va en cotxe oficial i cobra sou vitalici de 120.000 euros anuals, una tortura es veu que insuportable. Però anem a analitzar una miqueta més a fons algunes de les qüestions fonamentals de la seva trajectòria. Miri, és que he estat revisant algunes coses, no?, per analitzar si vostè realment ha sigut maltractat per Madrid, com s'acostuma a dir.

En els documents del Consorci de Protecció del Delta de l'Ebre, que va tenir una durada curta, surten totes les negociacions per fixar el cabal ecològic, surten totes les negociacions per fixar les inversions, ja a l'any 96-97, quan era vostè conseller de Política Territorial surt el seu nom. No era vostè un marginat, estava participant de tot el que passava. Vostè va ser la persona escollida per José Luis Rodríguez Zapatero, fins i tot a esquenes del president Montilla, per portar les negociacions més importants a Catalunya. Vostè va rebre el nostre recolzament l'any 2010 per ser president de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres estàvem convençuts, en aquell moment, de fer el correcte. Vostè, fins i tot, en documents anteriors de taules de negociació del pacte del Majestic –un pacte que vostès sempre han dit que es va complir fil per randa– sortia en les negociacions del traspàs del 30 per cent de l'IRPF o dels impostos especials, en les taules, en les actes d'aquelles negociacions. No és un marginat polític, no és una dissidència maltractada. Vostè ha sigut protagonista del bo i del dolent de la història d'Espanya, no només de Catalunya, de la resta d'Espanya.

Quan canvia tot? Hi ha un moment, també, que canvia tot, quan els Mossos d'Esquadra entren al Palau de la Música. Aquell dia canvia tot, tot el que era col·laboració, cooperació que deien vostès del catalanisme polític amb el Govern d'Espanya comença a ser un desastre, persecucions, maltractaments sistemàtics. Vostè es fa independentista, s'ha dit anteriorment aquí, contradient el que deia vostè, per exemple, al llibre de Pilar Rahola, *La màscara del rei Artur*. Deia textualment: «Convergència Democràtica de Catalunya no porta la independència en el seu programa perquè jo seria un heroi però perdriem vots; en lloc de seixanta diputats en trauria trenta.» Aquí s'ha de reconèixer que va estar vostè *sembrao*, que diuen en castellà. «La sobreexcitació –continuo amb el que deia vostè– del PNB ha portat al pacte PP-PSOE a Euskadi.» Això és el que pensava vostè i ho havia pensat tota la vida, i això canvia en el moment que surt el cas del 3 per cent i que surt el cas Palau.

Tornant a les metàfores marineres, tornava el capità disposat a enviar el vaixell contra les roques fent xantatge amb la seva tripulació i la mercaderia. El problema és que la mercaderia i la tripulació són extraordinàriament valuoses; no eren vostè ni el seu partit, eren la convivència, la pau social i el benestar dels catalans. Amb això s'ha dedicat vostè a fer xantatge.

Per això afirmem, de manera categòrica, sense estridències i amb serenitat: vostè és el pitjor president de la història de la Generalitat, l'hi dic amb tota franquesa. És un servidor públic que ha tenyit la política catalana d'una gran indignitat disfressada d'heroïtat, que és el que fan els populistes en temps difícils. Les seves responsabilitats en el cas Palau i el 3 per cent les decidirà la justícia, això no és una comissió d'investigació, tampoc, però tampoc és un jutjat. Però el judici de la història ja està fet: un dels pitjors governants de la Unió Europea que porta una singladura de cinquanta-set anys, d'aquells governants que s'han dedicat a destruir i a dividir en lloc d'unir-nos a tots, que és l'esperit de la Unió Europea i, per cert, també l'esperit de la Transició.

Voldria acabar..., perquè les preguntes més concretes les han fet anteriors portaveus, però a mi me'n quedava alguna. Miri, s'ha fet referència a casos de corrupció sobre finançament del partit, també del meu partit. Jo li volia traslladar una qüestió. Tots, aquí, hem demanat disculpes i hem expulsat els corruptes que es dedicaven a aquestes pràctiques, tots menys vostès... (*Remor de veus*.) Tots menys vostès. Demanarà perdó, com hem fet nosaltres, públicament –nosaltres, també, en campanyes electorals locals i au-

tonòmiques–, demanarà vostè perdó per la corrupció del seu partit? Per què li dic això? Perquè han passat set anys, no és una cosa d'abans-d'ahir. Li recordo les conclusions de la Comissió d'investigació del cas Palau, cito textualment: «S'ha aprovat l'existència d'un circuit d'adjudicacions d'obra pública a Ferrovial.» Obro parèntesi: «En una trama il·legal de finançament, via adjudicació d'obra pública, beneficiant Convergència i Unió.» I vostès encara no han demanat disculpes mai ni han reconegut absolutament res. Continuarà vostè dient que tot això és una persecució de Madrid?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, en nom d'aquest grup, té la paraula el senyor Benet Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, president. Bon dia, expresident. Nosaltres volíem situar la nostra compareixença no pas, evidentment, en una qüestió de la perspectiva judicial, sinó sobretot en la perspectiva política, però sí que abans volíem deixar clar perquè no estem contents de la compareixença que ha celebrat en aquesta comissió, limitant-se a parlar del cas Palau i plantejant que, de fet, no tenia res més a afegir de la compareixença que ja havia fet el 2015.

Nosaltres pensem que des del 2015 cap aquí n'han passat moltes, de coses, i no només hi ha hagut la confessió de Macià Alavedra, que també pacta amb la fiscalia, com ja s'ha posat de manifest, sinó que hi ha hagut també el pacte amb la fiscalia d'Oriol Pujol per al cas de les ITV, hi ha hagut les tantíssimes ampliacions de l'operació Petrum i hi ha hagut també l'operació Pica i, sobretot –i sobretot–, penso, hi han hagut les aportacions del resultat de la trituradora, de la seu de Convergència Democràtica que, curiosament, no?, funcionava al mateix ritme i amb el mateix soroll que la trituradora del Palau, com ahir ens explicava el testimoni Jordi Llinares.

Per tant, de coses n'han passat moltíssimes i la seva compareixença en aquesta comissió no és per parlar del judici del cas Palau, sinó que és per parlar, des d'una perspectiva política, de les conseqüències del cas Palau, però també de tot el que ha passat, en matèria de corrupció, amb el seu partit, que afecta expresidents, exsecretaris generals i tots els tresorers, pràcticament, de la seva formació, perquè doni, d'alguna manera, explicació política al conjunt del país. I des d'aquesta explicació política, nosaltres li anàvem a plantejar tres idees, si tinc la capacitat de sintetitzar-les durant aquesta intervenció.

La primera és que per nosaltres és imprescindible desfer l'equívoc entre independentisme i corrupció. Per nosaltres, és claríssim i, evidentment, doncs, s'ha insinuat per determinades files de l'unionisme, no?, aquesta qüestió, però per nosaltres és imprescindible que l'independentisme no tingui absolutament res a veure amb la corrupció. Precisament perquè llegim que la corrupció beu de les estructures del règim del 78, que nosaltres volem superar mitjançant el procés independentista, perquè mai hem entès el procés independentista com un joc de banderes, sinó precisament com un procés de renovació i d'enderrocament d'aquest règim que avui sabem que regalima corrupció per tot arreu.

En segon lloc, perquè pensem que l'independentisme..., dir que independentisme és el mateix que corrupció a partir, doncs, de tota la corrupció de Convergència Democràtica seria el mateix que dir que federalisme és corrupció pel cas Pretòria o el cas Catalunya Caixa amb relació al PSC, o que l'unionisme és corrupció pel fet de que el Partit Popular sigui, a data d'avui, un dels partits corruptes més polítics d'Europa. Diuen que han demanat perdó, jo, no en tinc cap constància. Però, en qualsevol cas, penso que la llista és inacabable i comprèn presidents, expresidents i consellers, pràcticament, de totes les autonomies, però nosaltres citarem alguns il·lustres dels Països Catalans, com Carlos Fabra, Alfonso Rus, Jaume Matas o Miquel Nadal.

En qualsevol cas, per nosaltres és importantíssim deixar clar que l'independentisme té molt poc de joc de banderes, i que la que és avui la bèstia negra de la corrupció al nostre país, el senyor Félix Millet –i ho explicava, ho introduïa, no?, en Lluís Rabell–, doncs, va ser investigat, precisament, per les seves relacions amb José María Aznar,

amb totes les reunions que apareixen documentades a la peça separada entre Félix Millet i la família Aznar, i els alts càrrecs del Partit Popular: Jorge Fernández Díaz o José María Michavila, per tal d'obtenir determinats favors del Ministeri de Cultura. O per la confecció a la secció catalana de la FAES, l'anomenada fundació Catalunya Futur, fundada per Josep Piqué, també del Partit Popular, i no es perdin amb companyia de qui: Piqué, Millet i Boi Ruiz, no? I, d'aquesta manera, volta al món i torna al Born! Tornem, d'alguna manera, a la mateixa oligarquia, a les mateixes famílies de sempre, a la mateixa estructura del règim del 78.

Per tant, nosaltres volem deixar clar que el moviment polític independentista no té cap responsabilitat i pensem que és imprescindible deixar-ho clar des del principi, ni en el cas Palau, ni en el sumari Petrum ni en cap de les investigacions que se segueixen contra Convergència Democràtica. I que la responsable, que és un entramat d'interessos polítics i econòmics, del qual vostè és responsable, n'és com a responsable, com a secretari general de Convergència Democràtica en el període del 2000 al 2012, que són, precisament, els anys que s'investiguen en totes aquestes operacions judicials.

I precisament perquè l'independentisme seu avui amb toga com a acusació en moltíssims procediments de corrupció, en el de Catalunya Caixa; en el cas Innova, de Reus; en Inipro, a Tarragona; en el cas GISA, a Girona, i, per tant, estem a les antípodes de la corrupció, i no permetrem que ningú, tampoc vostè, intenti blanquejar la corrupció amb l'argument de la lluita contra l'independentisme.

I en aquest sentit és important que, de fet, i en això també li demanaríem la seva opinió, no?, la Generalitat de Catalunya avui és acusació també en el cas d'Infraestructures.cat, en el qual es troba imputat Josep Antoni Rosell, exdirector d'Infraestructures, per al qual vostè deu recordar que va posar la mà al foc sobre al seva probitat.

Per tant, deixem clar el missatge: independentisme no pot tenir cap relació amb casos de corrupció.

Segona qüestió, i segon equivoc que nosaltres volíem desfer en aquesta compareixença: la corrupció ha existit, la guerra bruta ha existit, de fet, la corrupció és una forma de guerra bruta i la guerra bruta és una forma de corrupció, i Convergència ha estat un entramat corrupte. És així i vostè ho sabia, perquè no podem, evidentment, creure'ns que no conegués res de tantíssima corrupció com s'exposa en tots aquests expedients.

Que és evident que l'Estat espanyol és una claveguera i que l'Estat espanyol està utilitzant ara tots aquests casos per atacar-nos, al conjunt de l'independentisme i al conjunt del projecte polític que hi ha darrere de l'independentisme? Doncs, és evident. Però el que vostè no em negarà, senyor Mas, és que aquesta fortor de claveguera vostè l'havia d'haver sentit quan el seu partit va donar suport al Govern de Felipe González; quan el seu partit va donar, amb el pacte del Majestic, el suport al Govern de José María Aznar; quan vostè va pactar amb Zapatero la retallada de l'Estatut que havia sortit d'aquest Parlament, o quan vostè pactava els pressupostos de les retallades històriques amb el Partit Popular, aquell 2011, en què, per cert, una majoria social amplíssima d'aquest país ja havia sortit al carrer en reclamació de la demanda independentista i havia superat aquella pancarta de la manifestació del juliol de 2010, que aguantaven els polítics amb no sé quina altra demanda política que no era la de la majoria social.

Per tant, vostè, durant vint anys, ha estat el representant de l'autonomisme a casa nostra. I vostè, si no ha estat vostè directament com a mínim tot el seu entorn, digui's Jordi Pujol Soley, digui's Oriol Pujol Ferrusola, digui's Macià Alavedra, digui's els implicats en el cas treball, digui's els implicats en el cas turisme, i en la llista inacabable de la vergonya de corrupció autonomista, vostè ha estat el pal de paller de tota aquesta estructura.

I, per tant, el que tenim clar és que en el moment en què vostè ha retirat el suport al règim del 78, aquest règim li ha destapat les vergonyes, i això és així. I li ha retirat la immunitat. I vostè, diguem-ne, el rei, o el virrei, en aquest cas, ha quedat nu.

I el que és evident és que aquesta immunitat de la que vostè ha gaudit durant l'etapa estatutària, doncs, era una immunitat que no només la construïen les institucions de Madrid, la construïa també, doncs, aquest pont aeri, amb la gent de Foment del Treball, amb les elits del Partit Popular, del PSC i del PSOE, en cada moment el que toqués, de les empreses de l'IBEX 35, de la mà de «la Caixa», Gas Natural i les famoses quatre-centes famílies d'aquest país.

I nosaltres, precisament, i una part important de l'independentisme, hem estat exactament a l'altre costat. Hem estat, durant aquests vint anys, lluitant contra tot el que significava aquesta estructura autonomista i aquesta estructura de poder. I, per tant, avui també l'independentisme el que vol és superar el que signifiquen aquests vint anys.

Per tant, el que li demanariem, senyor Mas, és que en cap moment digui que se'l persegueix per ser independentista. Això, per a nosaltres, és hipocresia, és cinisme i és enverinar el discurs públic. Perquè, miri, a Esquerra i a la CUP no ens persegueixen per finançament il·legal, i podem estar tots segurs que si tinguessin la més mínima sospita de que poguessin utilitzar-ho en contra nostra, ho utilitzarien, evidentment, en aquesta guerra bruta de la «cloaca» del 78, i no ho fan, i això deu ser per alguna cosa.

I acabo amb la tercera qüestió, molt ràpidament. Volem rebutjar una proposta, una proposta que, d'alguna manera, s'ha començat a materialitzar en els darrers mesos i que el mateix Govern teatralitzava la setmana passada amb la seva invitació a assistir al consell executiu. Per nosaltres, l'independentisme, la necessària construcció d'una república catalana, no pot ser el flotador polític de ningú, i molt menys pot ser el flotador polític de la corrupció, i, per tant, li demanem, si us plau, que no representi internacionalment el procés d'independència, demanem que no representi el que signifiquen els anhels de llibertat i de futur nou que està construint aquest poble. I, precisament, doncs, des d'aquesta perspectiva (*remor de veus*), més enllà, doncs, que evidentment no compartim que utilitzi...

El president

Demanaria... Demanaria als diputat silenci. Disculpi, diputat.

Benet Salellas i Vilar

Sí, jo l'hi agrairia, també. (*Pausa.*) I, per tant, més enllà de que, evidentment, no compartim que vostè utilitzi els viatges internacionals pagats amb diners públics per criticar la CUP i dir determinades..., fer determinades afirmacions absolutament faltades de la veritat sobre el projecte polític de la CUP, doncs, més enllà d'això, tenim clar que el que menys necessita aquest país és que vostè encapçali i representi l'independentisme. Perquè, sobretot, el que necessitem és construir futur i un futur que no s'assembli al passat, i vostè, senyor Mas, és clarament passat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, tancant aquesta primera roda d'intervencions dels diferents grups parlamentaris, al Grup Parlamentari de Junts pel Sí. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, president. President Mas, bon dia. Nosaltres, en primer lloc, el que volem és agrair-li la seva, jo diria immediata predisposició, doncs, a comparèixer. I, de fet, vostè ja s'hi ha referit, que s'hi s'ha trigat més des del dia en què es va demanar aquesta compareixença, no ha estat pas per vostè. I, potser, nosaltres des del grup també pensàvem que algú donaria explicacions de per què es va demanar una compareixença immediata i de cop i volta aquesta immediatesa, per part dels mateixos grups que havien demanat això, es va anar relaxant en el temps, i, per tant, no sé sota quin càlcul.

Però nosaltres, en tot cas, el que volem posar en valor és això, que vostè, cada vegada que se l'ha requerit, ha comparegut. Això sembla un *déjà-vu*, perquè ja s'ha produït dues o tres vegades. Però, per què s'ha de posar en valor? Tot i que hauria de ser el que toca i el que hauria de ser normal i habitual. I normal i habitual pel que representa, doncs, de respecte al Parlament de Catalunya; quan a una persona se la cita que vingui aquí, doncs, el fet de que vingui demostra aquest respecte al Parlament de Catalunya. I també posar en valor pel que representa de donar la cara.

I ho volem posar en valor, tot i que insisteixo que hauria de ser el normal i l'habitual. El que passa que, president Mas, les seves compareixences, tot i que és el que tocaria i el que seria habitual quan des del Parlament se li reclama pel respecte a la institució, doncs, no acaba de ser..., una mica excepcional. I excepcional sobretot des de dos punts de vista, i és que no és molt habitual, doncs, que líders polítics de partits polítics, quan se'ls demanen compareixences per donar explicacions sobre notícies que apareixen o

d'investigacions que hi han, doncs, de moment, ni hi són ni se'ls espera. I, per tant, en d'altres afers i en d'altres qüestions que afecten altres líders polítics o altres presidents del Govern, aquestes compareixences per donar aquestes explicacions, per donar aquesta cara, no s'han produït.

I, també, permeti'm, president, que li digui que és una mica excepcional, o particular, en el seu cas, perquè forces polítiques que li estan exigint a vostè la seva compareixença immediata, que ja li demanen responsabilitats a vostè sense que hi hagi sentències, resulta que, aquestes mateixes forces polítiques, en altres casos que sí que ja hi ha sentència per finançament irregular, en comptes d'exigir responsabilitats i compareixences, al que es dediquen és a fer-los presidents del Govern, o es dediquen a fer-los..., presidenta de comunitat autònoma. I per això, és més per la part que pertoca a aquests grups i als altres líders, que fa que nosaltres ho hàgim de posar en valor, i gairebé tots els grups parlamentaris, doncs, han agraït la seva compareixença.

El que també és excepcional, i és el que ha sobrevolat en totes les intervencions, és que no és habitual que en l'epicentre d'un judici es demani que es produeixi aquesta compareixença. Perquè és cert que hi han hagut ja unes declaracions d'uns testimonis, però també és cert, perquè és ben públic, que falten encara moltes declaracions de molts testimonis, que és un judici que serà molt llarg.

I és clar, fer una compareixença com aquesta o un judici de valor en ple epicentre, mentre s'està celebrant el judici pot fer que cadascú vagi traient, en funció de les compareixences o els testimonis que hi han hagut, les seves conclusions per interès de part, o que comencem a fer, alguns, es confirmi que la seva sentència o les seves conclusions ja les tenien fetes, no abans que comencés el judici, sinó inclús abans que comencés la mateixa instrucció. I llavors, això, permetin-me que els ho digui –és una reflexió, i en faré unes quantes a nivell general–, fa que es perdi molt l'objectivitat; fa que..., una altra cosa, i avui s'ha demostrat, i és que en molts casos el valor del principi i del respecte per la presumpció d'innocència salti pels aires i llavors hi ha el risc de que això es pogués convertir en un pim-pam-pum, a veure qui la diu més grossa, etcètera. I això, potser alguns pensen que fa mal a la persona o a la força política que compareix, i això acaba afectant el conjunt del crèdit de tota la política.

Per això parlàvem d'aquestes dues excepcionalitats. Ara, tots els grups han volgut que aquesta compareixença es produís d'aquesta manera, avui, ara i aquí? Doncs, evidentment, des del nostre grup parlamentari, tampoc ens hi hem negat. Vam parlar de seguida amb el president, vam convenir que com més abans pogués ser, millor, perquè no hi hagués marge a cap especulació tendenciosa de que si s'amagava, si s'encobria, si es justificava el no sé què...

Entrant a la consideració del tema, vostè ho ha dit: «No vinc a dir res més diferent del que he dit.» I, evidentment, això, doncs, hi han grups parlamentaris que no els agrada, perquè només donaran per satisfetes les explicacions quan els digui el que ells volen sentir que digui i que sigui en base al seu relat; que fixi's que de diferents grups parlamentaris comencen a haver-hi diferents relats possibles. I és clar, llavors seria una contradicció que vostè acabés dient el que vol cadascú, perquè cadascú el que pretén, o amb l'ànim amb què ha intervingut, doncs, és diferent, no?

Delimitar l'àmbit; també s'ha fet, i es fa, un aiguabarreig. I això tampoc hi ajuda. Fixem-nos-hi: hi ha un judici, que és el del cas Millet i Montull, del cas Palau, en què hi ha dues persones que han confessat que han espoliat, que han robat en el Palau. A partir d'aquí, surt una informació d'unes donacions a la fundació. I, a partir d'aquí, el judici que es trasllada a l'opinió per part partits polítics ja no és tant l'espoli del Palau de la Música, com un judici a una força política que, com ha dit, se l'acusa de rebre comissions per adjudicació d'obra; però resulta que, dins de la sala de vistes, aquestes adjudicacions d'obres no s'investiguen.

I, a més a més, també hi ha un aiguabarreig perquè la legislació de finançament dels partits polítics era una fa uns anys, és una altra ara; allò que ara és absolutament il·legal, fa uns anys, en els fets, era legal. Altra cosa és que es considerés èticament, políticament, moralment, més oportú o menys oportú, però sí que comença a haver-hi un aiguabarreig de causes i de judicis; que és molt diferent al que a vegades es pot parlar aquí, del que s'està tractant a dins a la sala de vistes.

I, per si això no fos poc, també estem en un moment en què parts de l'Administració de justícia, doncs, han donat senyals de que no estan en el seu millor estat de salut de credibilitat. Perquè també, enmig de tot això, i no cal barrejar-ho, però la gent comença a fer-se una greu confusió, hem vist com fiscalies que afinen; hem vist testimonis que han dit que se'ls havia ofert pagar per declarar contra vostè i contra altres persones, però que al final s'hi van negar.

Tot això genera una gran confusió. Què vull dir amb tot això? Amb tot això nosaltres el que volem dir era aquella reflexió que quan els grups parlamentaris van demanar la seva compareixença, nosaltres els hem dit: «I no valdria més la pena esperar a que hi hagués la sentència? No valdria més?» Perquè llavors sí que, i confiant en la justícia, en el moment en què hi hagi la sentència ferma, llavors sí que ja no ens movem en el terreny de l'especulació o en el terreny de les conclusions que cada força política pot treure en el seu gust.

És veritat que hi han hagut aquestes novetats que vostè deia. És a dir, la gent que ha pactat amb fiscalia, ha canviat el que havia dit durant la instrucció. Però és que és més: és que alguns aquí, a la comissió, van dir una cosa i ara n'han dit una altra. Jo recordo, s'han referit al senyor Llinares, el senyor Llinares va seure aquí i jo l'hi vaig dir, perquè era la mateixa pregunta que fèiem a tothom: «Vostè té alguna prova fefaent de finançament irregular a Convergència Democràtica de Catalunya?» Em va dir: «No.» Bé, va mentir a la comissió d'investigació? No ho sé, va mentir? Què ha aparegut després ells que diguin coses que no... I em refereixo a aquest cas com al d'altres.

També és curiós que el dia que van comparèixer aquí els senyors Millet i Montull, que no van dir res, tothom els hi va proferir, a veure qui els deia l'insult més gran, perquè va ser així, repassin l'acta de sessions, i aquests dies, per part d'algunes forces polítiques, gairebé es tracta els senyors Millet i Montull com de fedataris públics de la veritat.

Clar; tot això és molt enrevessat. I per això nosaltres dèiem: «L'única manera que pot haver-hi, l'única manera, de parlar amb certesa, d'exigir segons què, és en el moment en què hi hagi una sentència ferma, no? I a partir d'aquí cadascú, amb totes aquestes novetats, cadascú ha tret les seves conclusions.

És veritat que en algunes forces polítiques se'ls hi ajunta, en aquesta qüestió, i que ha quedat ben clar avui, la fam amb les ganes de menjar i després treuen el ventre de pena; però no per al cas que ens ocupa, sinó per a molts altres casos. El representant del Partit Popular avui ha vingut aquí a vendre el seu llibre. I ha començat a fer un relat de la situació de la relació Catalunya-Espanya, que diu: «Bé, exactament això ara què té a veure aquí.» Se'ls veu una mica el llautó. Entenc que allisonar sobre temes de corrupció vostè exactament no és el que podria fer, no?

Això vol dir –això vol dir– que, si nosaltres demanem o creiem lògic que la gent pugui fer asseveracions en el tema, un cop hi hagi coneguda la sentència ferma, si volem respectar la presumpció d'innocència? Vol dir que mentrestant nosaltres hem de mirar cap a un altre cantó? Nosaltres hem de veure com si no passés res? De cap de les maneres –de cap de les maneres. El que passa que la pregunta que aquí s'imposa, i que és una reflexió que jo crec que ens hem de fer tots, és la següent: és compatible el combat sense treva cap a qualsevol pràctica corrupta, és compatible, això, amb el respecte a la presumpció d'innocència?

És a dir que nosaltres els diputats treballem per combatre, amb totes les iniciatives que tinguem al nostre abast, qualsevol pràctica de corrupció, això, ha de ser compatible o pot ser compatible amb el respecte a la presumpció d'innocència fins que hi hagi una sentència ferma? Sí o no?

Per a alguns, avui ha quedat clar...

El president

Senyor Turull, ha exhaurit el temps.

Jordi Turull i Negre

Sí; acabo, senyor president. Per a alguns, avui ha quedat clar que no. Nosaltres creiem que sí. I el que podem fer, mentrestant no arribi aquesta sentència ferma, és fer coses com la que farem la setmana que ve en el Ple del Parlament, que és aprovar tot un seguit d'iniciatives, d'impulsar, perquè la gent tingui clar que nosaltres treballem per-

què no hi hagi ningú, o ho tingui gairebé impossible, que pugui flirtejar amb qualsevol cosa que s'assembla o que es pugui assemblar a casos de corrupció en el sentit més precís, però també més extens de la paraula.

I retirar, president Mas, la seva compareixença aquí, de nou.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, a una segona intervenció per part del molt honorable expresident de la Generalitat, senyor Artur Mas i Gavarró, per un temps màxim de quinze minuts. Si tingués necessitat de més temps, no, per part d'aquesta presidència d'aquesta comissió, hi ha cap mena de problema.

Artur Mas i Gavarró

Molt bé. Gràcies, senyor president. Intentaré ser al més sintètic possible, perquè amb el reguitzell d'opinions i de coses que han sortit, quinze minuts no sé si seran suficients. Però, vaja, no en perdo cap per entendre'ns, no?

Hi ha coses que les han dites amb diferents paraules diferents portaveus. Intentaré agrupar-les com pugui i com sàpiga. S'ha començat dient que jo he dit, senyora Arrimadas, que «tot era fals». I jo els hi demano que interpretin correctament les meves paraules. Jo no he dit que «tot era fals», he dit que hi ha unes quantes coses que es diuen que, a criteri meu, són falses. Però els he reconegut coses que són certes. I no avui, les hi he reconegut des de fa molt temps. Intento separar les coses certes de les falses. Sobre les certes, fer un judici de legalitat, i fins i tot de moralitat, cosa que no fa gairebé ningú. I sobre les falses, reiterar que, a criteri meu, són falses. Això és el que he intentat, però això no és dir: «Tot és fals.»

«Finançament de Convergència, impollut.» Jo, aquestes expressions, no les he utilitzades. Fins i tot li he dit, amb convenis que vam rebre fets amb el Palau de la Música dels anys noranta, fixi's si parlo de fa temps enrere, que es rebien uns diners precisament perquè jo en algun moment, quan va esclatar el tema del Palau de la Música, vaig considerar que això fregava la línia de la moralitat, que no és la de la legalitat, vam decidir tornar els diners. Això no ho fa gairebé ningú per una línia de «no il·legalitat». Per tant, no em digui que jo em dedico a dir coses que després a l'hora de la veritat, doncs, simplement no dic, no?

Dos portaveus s'han referit al tema del que va passar el 2005, amb el president Maragall. Si volen, jo els hi explico; ho he dit una altra vegada, tampoc diré res de nou, però potser ha quedat una mica oblidat en la memòria. Quan el president Maragall, en seu parlamentària, acusa directament Convergència i Unió de cobrar comissions del 3 per cent, jo..., la meva reacció és, primer, d'incredulitat total i, segon, li dic: «Escoltin-me, s'està intentant crear un clima de confiança entre la majoria –tripartit, primer tripartit– i l'oposició, que era clau per a l'aprovació de l'Estatut, portem mesos negociant en aquest clima de confiança, malgrat les tensions lògiques d'una negociació complexa, i vostè un dia sense més...» Això sí que va ser... Sé per què ho va dir: perquè hi havia una pressió sobre el seu Govern tremenda per l'enfonsament del Carmel! I es va intentar tapar una gran part dels problemes que hi havia per la gestió del Carmel, amb el tema del 3 per cent. Perquè quan jo vaig anar a veure al president Maragall i li vaig dir: «President, com se t'acudeix dir una cosa així sense proves?» Perquè si un president de la Generalitat, en seu parlamentària, diu una cosa així el primer que ha de fer és ell anar al jutjat, cosa que no va fer, perquè no en tenia ni una sola prova. Sabeu la resposta que em va donar? «Perquè ho he llegit en un diari.» Vostè volia l'explicació, senyora Arrimadas? Ja la té. La resposta del president Maragall va ser: «He dit això perquè ho he llegit en un diari.» I no faig més valoracions sobre això, va ser la realitat.

A partir d'aquí, el tema de l'Estatut era simplement l'argument de dir: «Si els vostres vots i els nostres, Govern i oposició, són imprescindibles, o creem un clima de confiança entre tots o això no sortirà bé.» I el clima de confiança no es crea a base de que a tu t'acusin sense proves, així es crea un clima de desconfiança. Aquest va ser el motiu de les meves paraules. El president Maragall va rectificar, i, una vegada va rectificar, es va retirar la querella. I aquesta és la història. I no hi busquin més peus al gat perquè no n'hi han més. Ja està. I escoltin-me, i els explico exactament el que va passar, perquè jo d'aquest cas en vaig ser, diguem-ne, protagonista molt directe i molt principal, no?

Vostès també em diuen que en el Palau de la Música es van trobar tot una sèrie de documentacions que incriminaven Convergència. Jo això no els hi he negat, és veritat, allà hi havien anotacions de tot tipus, etcètera, no? Ara, els he dit una cosa que em sembla que..., ara hi afegiré un comentari més: allà, de falsedats, n'hi havia un munt. Es va arribar a acusar... –vostès potser això no ho saben–, però es va arribar a acusar una empresa d'enginyeria d'aquest país i se la va arribar a imputar, una empresa que es diu GPO, perquè era un nom que el senyor Millet i el senyor Montull s'havien inventat, i estava allà en una columna de la mateixa documentació. I aquesta gent d'aquesta enginyeria van tenir un cacau espectacular perquè el senyor Millet i el senyor Montull, per retirar diners per a ells, es van inventar unes sigles. I estava allà, també.

Ara, és clar, això era fals i tot el que afectava Convergència era veritat, fins i tot el «Daniel», que podien ser un munt de Daniels, evidentment, era l'Osàcar. Vagin en compte perquè si donem credibilitat al desfalc i al robatori que van fer aquelles persones confesses, on tot el que deien era mentida, perquè és que mentien a les seves pròpies famílies. Vostès han vist també els testimonis de les famílies de Millet i Montull anant al Palau de la Música en aquest judici. Si no els explicaven res, feien i desfeien, enganyaven les seves famílies, enganyaven el Palau de la Música, enganyaven a *tutti quanti*.

Per tant, escolti'm, d'acord, però no donem credibilitat a això com si això fos..., vaja, com si fos un text sagrat el que diuen en Millet i en Montull, eh? Perquè el senyor Osàcar ho va dir, l'hi va dir clarament: «Escolti'm, tot això és fals.» Ho va dir el senyor Osàcar, que era el responsable de les finances de Convergència. I va explicar els contactes amb el senyor Montull, no els va pas amagar. Va dir: «Escolti'm, jo, quan he de gestionar els convenis legals, vinc aquí i els gestiono amb el senyor Montull.» I per això hi han les trobades i les trucades entre el senyor Montull i el senyor Osàcar. Això, el senyor Osàcar, ho ha explicat amb tota la transparència. Per tant, jo els demano, vaja, els prego..., no, no..., vaja, els faig aquesta reflexió, no? Anem amb compte quina credibilitat donem a gent que s'han manifestat confessadament delinqüents, que han canviat les seves versions i que a més a més han pactat amb la fiscalia.

I aquí vaig a un altre tema central, que crec que vostès no hi han entrat i jo els demano que hi entrin, perquè és el nucli central de tot: si no s'investiguen les adjudicacions d'obra pública no hi ha trama ni tracte de favor. Almenys acceptin-me això. No tinguin por de criticar que la fiscalia no hagi investigat això, perquè la veritat és que no ho ha investigat, i vostès ho saben perfectament. I sabem per què no ho ha investigat, sabem que no ho han investigat perquè saben que està ben adjudicat, i si està ben adjudicat no hi ha tracte de favor, i si no hi ha tracte de favor no hi ha comissió a canvi d'obra pública, i, per tant, no hi ha perjudici sobre el diner públic.

Altra cosa diferent –i aquí els admeto que aquí, el tema aquest, dona més o menys joc– és: hi havia donacions entre el Palau de la Música entitat i la fundació de Convergència? Però si estan reconegudes des del primer moment. M'ha parlat del senyor Llinares, senyor Rabell. Sap que el senyor Llinares no va trobar els convenis? Sap qui els hi va proporcionar? Convergència. Podfem no haver-ho fet, no? «A veure, ja els trobaran.» Home, els hi vam donar des del primer moment, amb ganes de col·laborar. I, és veritat, el senyor Llinares, l'única suposada prova que té és el que va trobar allà, que és el se sap des de l'any 2009, no ha aportat ni una sola prova més. Ara, això sí, es dona credibilitat als testimonis del senyor Millet i del senyor Montull i de la senyora Gemma Montull.

A la Gemma Montull, els recordo, que la fiscalia li demanava vint-i-sis anys. Com es pot passar de vint-i-sis anys a menys de dos? Perquè el fiscal vol demostrar, costi el que costi, pesi a qui pesi, vol demostrar que hi havia un finançament irregular de Convergència a càrrec d'obra pública. I aquest mateix fiscal no investiga l'obra pública, mira per on. Dius: «Home, ves a investigar la font primària.» Vostès d'això, no en fan cap reflexió, i m'agradaria que la fessin. Perquè si no fan aquesta reflexió no entrem en el nucli dur d'aquesta qüestió, que, ho torno a dir, és comissions a canvi d'obra pública, per tant, alteració de contractes públics.

I també els demano una cosa: mirin –i això ho hem reiterat, jo crec, no sé si són deu vegades, vint o cent o mil, i els que heu estat en el Govern ho sabeu perfectament, mireu com es feia l'adjudicació d'obra pública a la Generalitat i qui la feia –i qui la feia. Se m'ha parlat d'Adigsa. És un cas molt singular perquè Adigsa feia obres petites, molt petites de reforma que requerien una agilitat que no té res a veure amb la gran adjudica-

cació de l'obra pública a Catalunya. I Adigsa l'ha gestionada molta gent, i tothom ha fet el mateix tipus de contractes. I senyor Rabell, l'han gestionada vostès també, i si es miren aquells temps segur que hi havien els mateixos contractes, petits contractes perquè es requerien petites reformes de petites habitacions de pisos petits, de polígons residencials degradats o que requerien millores. I amb això no justifico una determinada actuació que jo no conec, però simplement els explico coses que són objectives de com funcionaven un munt de coses, i que crec que aquestes coses, doncs, no s'haurien de posar sistemàticament en qüestió barrejant-ho com si això fos el tema de la corrupció.

Se m'ha parlat també del cas Pretòria, de Macià Alavedra, de Lluís Prenafeta... Escolteu, jo vinc aquí amb el millor ànim i amb ganes de contestar totes les preguntes, però també demano una mica –una mica– de cura en les interpretacions que es fan. El tema Macià Alavedra i Lluís Prenafeta no té res a veure amb cap partit polític, ni amb Convergència ni amb el PSC, perquè es va dir: «Això és la trama Convergència-PSC», la de Santa Coloma de Gramenet i no sé on més. Mentida. Aquests eren els negocis que feien fora de la política determinada gent que portaven anys fora de la política i que a vostès els agradaran més o els agradaran menys, però què té a veure això amb el finançament d'un partit polític? No té res a veure. I vostès ho saben perfectament.

Altra cosa és que tingui a veure –i veig que el senyor Salellas fa molts gestos i molta gesticulació–, altra cosa és que això tingui a veure amb què després d'una llarga trajectòria política hi ha gent que aprofita determinats contactes que ha fet en la política per fer això, com hi han advocats que aprofiten determinades situacions per fer negoci per als seus despatxos, per exemple. I d'això n'hem viscut casos, en aquest país, n'hem viscut casos. Jo algun dia els en puc parlar d'alguns. Ara, això no vol dir que aquesta gent siguin uns corruptes o que aquesta gent, si actuen a títol individual, han de donar compte a títol individual de la seves actuacions, però no barrejar això amb el finançament irregular dels partits. Perquè aleshores crec que ens fem un mal favor a la política, sincerament. Si tot és culpa, en el joc oposició, etcètera, d'això que estem dient, escolteu, si no sabem destriar allà on hi ha un problema o un suposat problema d'allà on hi ha aprofitaments estrictament individuals i ho barregem tot, l'única cosa que fem és fer posar pedres a la teulada de la pròpia política, que ja porta un sostre bastant carregat, crec jo. Els ho dic amb tota la..., vaja, amb tota la línia de pensament que jo puc tenir en aquest moment, no?

Se m'ha dit també: «Clar, segurament, vostè, quan rebia algun empresari que s'interessava per fer alguna donació a la fundació de Convergència, doncs, vostè el derivava cap al senyor Gordó», se m'ha dit, no? No, escolteu: sí, però si no ho he amagat mai. És veritat que a mi m'ha vingut a veure gent que m'han dit: «Volem ajudar el partit.» I, què havia de fer, jo? Dir: «Molt bé, doncs, vinga, anem a fer el tracte»? No, home, jo feia una cosa que era lògica. Deia a les persones responsables de les finances del partit, que tenien la responsabilitat única de fer això, els deia: «Aneu a veure aquestes persones, que són les que us diran en quins termes es pot fer això, d'acord amb el marc legal, etcètera.» No hi veig gran problema, en això. Vaja, crec que complia amb la meva obligació. En lloc de fer-ho jo com una cosa particular, ho derivava a les estructures del partit que tenien la responsabilitat d'ocupar-se, precisament, d'això.

Se m'ha dit, també, que es va posar la contractació..., la vigilància de la contractació pública a Presidència. Em sembla que m'ho deia el senyor Iceta. Senyor Iceta, sí –sí–, és clar que sí. I sap per què es va posar a Presidència? Perquè hi havia el màxim interès, des de la presidència, de millorar els termes de la contractació pública a Catalunya. I els recordo una cosa que els vaig explicar una vegada –ara parlo de memòria–: vam ser la primera Administració de tot l'Estat espanyol que es va avançar fins i tot a una directiva europea a crear una oficina d'avaluació de la contractació pública a Catalunya –vam ser els primers–, que va rebre una nota altíssima per part després de transparència internacional, perquè van dir: «Heu passat de ser dels mediocres...», que és on jo em vaig trobar la Generalitat quan hi vaig arribar –disculpeu l'anàlisi, no?–, «heu passat de ser dels mediocres als millors.» I ens van donar cent punts sobre cent, en tres anys, perquè vam fer algunes coses, no perquè no vam fer re. I una de les coses que vam fer va ser exactament això que heu dit: posar l'oficina d'avaluació de la contractació pública, i posar-la en l'organisme de màxima direcció del Govern, que era el Departament de Presidència.

També us vull recordar que vam posar Infraestructures de Catalunya sota l'òrbita del Departament d'Economia, dirigit per l'Andreu Mas-Colell, que era una persona de trajectòria absolutament immaculada. També vam fer això, senyor Iceta. Vam posar Infraestructures sota el Departament d'Economia, amb l'Andreu Mas-Colell de titular, persona absolutament impecable, perquè ningú pogués pensar, per coses que s'havien dit en els anys anteriors, que allò es posava en un departament dirigit directament per altres persones de Convergència, per exemple. Per tant, es va tenir molta cura. I us recordo que aquest Parlament va fer una llei molt important en matèria de transparència i d'accés a la informació, que s'ha convertit en una de les lleis més exigents en matèria de transparència de tota la Unió Europea. I, perdoneu, i disculpeu la immodèstia, alguna cosa hi vaig tenir a veure com a president de la Generalitat en aquell moment perquè nosaltres ho podíem haver impedit, i, al revés, ho vàrem estimular.

Bé, tot això no ho dic per disculpar res ni per..., vaja, ni per restar credibilitat a cap dels arguments que vostès posen sobre la taula, que són, per mi, tots ells, vaja, tots no, gairebé tots respectables. En aquest últim torn em referiré a alguna valoració més política que s'ha fet, però el que vull fer notar és: u, d'explicacions, les que calgui; dos, que no se'm faci explicar el que, a criteri meu, seria mentida –jo explico la veritat que jo conec, ho he fet sempre, i la segueixo explicant–; tres, la meua confiança, concretament, en el senyor Osàcar, és plena i total, ho he dit moltes vegades, ho segueixo dient; quatre, em crec molt més el senyor Osàcar que no pas el senyor Montull, la Gemma Montull i el senyor Millet, i, cinc, o aquí s'analitza a fons com s'adjudica l'obra pública a Catalunya i si hi ha tractes de favor o no, que no n'hi ha, o que no es parli més de comissions a canvi d'obra pública.

I llavors parlem del que és real, que no hem negat mai, que són donacions dintre de marcs legals que van canviant, com deia el senyor Turull, i que un dia són menys exigents i un altre dia són més exigents, i que un dia són més a favor de rebre donacions privades i un altre dia deriven més cap a donacions públiques. I algun dia en aquest país –i els correspondrà més a vostès que no pas a mi mateix, pel meu paper ja actual–, algun dia en aquest país s'ha de fer una reflexió de com ha de ser el finançament dels partits, si ha de ser més públic o menys públic, o totalment públic, o molt poc públic i molt privat. Aquesta reflexió els toca més a vostès, en aquest moment, que no pas a mi mateix.

La darrera cosa que els volia comentar, espero que no m'hagi deixat res que sigui realment substancial..., s'han fet dues al·lusions o tres a la situació política, i sobretot el senyor Fernández..., deixi'm dir-li que m'ha desconcertat una mica la seva intervenció, l'hi dic sincerament, perquè jo pensava que venia aquí a parlar de la situació, vaja, concretament, del tema del Palau de la Música i dels temes de corrupció, o de suposada corrupció, o d'acusacions, de testimonis, etcètera.

Però, clar, vostè m'ha parlat sobretot de dividir la societat catalana, de no sé quantes històries més, de que jo soc un destructor de lligams, de trenta anys de convivència, bé..., destructor de tot, no? És a dir que jo soc, ja m'ho tinc molt après per part de vostès, per part del Partit Popular, jo soc Satanàs. (*Veus de fons.*) Sí, sí. Sí, home, vostè em descriu així, jo soc Satanàs, un gran destructor, l'home de l'infern, eh?, o la persona del infern. Evidentment, doncs, porto unes banyes tremendes –espero que m'interpretin en el bon sentit de l'expressió, eh?–, porto una cua immensa, i soc la combinació entre Satanàs i Llucifer. I si algú de vostès va a l'infern, el rebré amb molta cura i amb molta atenció, no? Senyor Fernández, no cola. M'entén? No cola, tot això.

Sap quin és el seu problema? El seu problema, del resultat del 27 de setembre, que és el que vostès no han acceptat, és que aquest Parlament, per primera vegada a la història, té majoria a favor de la independència de Catalunya. Aquest és el seu problema. I davant d'una realitat democràtica tan evident com aquesta, majoria absoluta en el Parlament de Catalunya a favor, no del dret a decidir, sinó de la independència, perquè la del dret a decidir és superior a la de la independència..., davant d'això, vostès no estan disposats ni tan sols a escoltar la societat catalana que ha votat això. La ignoren i la trepitgen en els seus drets més fonamentals i més elementals, la ignoren i la trepitgen.

Perquè si un parlament té majoria absoluta a favor d'una causa, l'obligació de l'altra part, perquè la causa l'afecta, és seure en una taula i començar a parlar. I no dir, com m'han dit a mi moltes vegades a Madrid, i m'ho ha dit el president Rajoy: «De esto no

hay nada que hablar», «Presidente, hay mayoría absoluta en el Parlamento de Cataluña a favor de la independencia», «De esto no hay nada que hablar». Molt democràtic. Fantàstic.

Per tant, no m'atribueixi a mi els problemes de divisions, de destruccions i de ser el dimoni escuat, que s'ho carrega tot, perquè si vostès, concretament vostès, no haguessin atemptat contra l'Estatut de Catalunya aprovat pel poble de Catalunya, provocat que el Tribunal Constitucional es carregués aquell Estatut, amb la seva influència directa sobre els membres del Tribunal Constitucional, si vostès haguessin respectat el joc democràtic en el seu moment, no estaríem en la situació que estem. I d'això segur que no han demanat perdó. I no només no han demanat perdó, sinó que, a més a més, no han pogut ni una..., vaja, ni un dit per arreglar-ho, més aviat per desarreglar-ho.

I fixin-se en els països democràtics de debò, mirin el que torna a estar passant en el Regne Unit. Allà no els diuen «fiscals i tribunals» si defenseu una idea; allà els diuen «parlem del calendari, parlem dels temes, parlem de les condicions». Per tant, el problema no està en aquest Parlament, senyor Fernández; el problema està en l'actitud absolutament intransigent i intolerant del seu partit i del Govern del Partit Popular a entendre que la situació a Catalunya és aquesta i que és una situació democràtica, que surt del poble de Catalunya, que és pacífica i que mereix una resposta a l'alçada del repte democràtic que s'està plantejant.

Dit això, com que vostès s'han referit al tema de la independència i la corrupció, i m'acusen de coses una mica diferents entre tots plegats, el senyor Salellas, el senyor Fernández, la senyora Arrimadas, etcètera, volia fer, si m'ho permet, president, una darrera consideració en aquest sentit, que em sembla que també és oportuna, no?

S'ha dit aquí, perquè he pres una nota en aquest sentit i no recordo qui ho ha dit..., s'ha dit aquí que –em sembla que ha estat el senyor Fernández– jo vaig apostar per la independència el 2009, quan em van entrar els Mossos al Palau de la Música. Jo he anotat això, «2009». Bé, just després del Palau de la Música, com que el Palau de la Música va ser el juliol del 2009, doncs 2009. Vostè ha dit això, no?

Doncs, miri, no, s'equivoca. S'equivoca. Jo vaig apostar per la independència, clarament, el setembre del 2012 i no tan clarament, però ja anant cap allà, a partir de la sentència del Tribunal Constitucional carregant-se l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya. I vaig apostar-hi definitivament quan vaig veure una mobilització de gent molt gran, que no era de partits polítics, per cert, i, a més a més, davant de la negativa rodona del senyor Rajoy a parlar del pacte fiscal. I, en aquestes condicions, efectivament, vaig avançar unes eleccions del Parlament de Catalunya.

I els recordo, a tots els que han fet aquestes intervencions, que en aquelles eleccions es tractava de saber quina majoria teníem a favor del dret a decidir, novembre del 2012. I els recordo que més de dos terços d'aquell Parlament estaven a favor del dret a decidir. Per tant, no estem dividint, senyor Fernández, la societat catalana. Quan dos terços d'un parlament estan a favor del dret a decidir no es divideix una societat. Qui divideix aquella societat, perquè l'enfronta davant d'una paret molt gruixuda, i davant de la impossibilitat del diàleg real, és qui nega aquestes majories tan clares. I si la majoria a favor de la independència pot ser una mica més ajustada, que ho és, la majoria a favor del dret a decidir i, per tant, del referèndum, no és gens ajustada, és molt voluminosa. I vostès això no ho van tenir en compte.

I quan algú m'insinua que intentem, senyor Salellas, tapar... –perquè em sembla que vostès utilitzen, sense cap tipus de limitació, aquest argument, no?–, que intentem tapar la corrupció amb l'aposta independentista, doncs, jo li dic exactament al revés: molts dels problemes que hem tingut és per haver apostat per la independència. Sí, i ara li posaré una prova d'aquest mateix Parlament. Jo ja no hi soc, en aquest Parlament, però vostès sí. I vostès han vist com des del sistema judicial s'exclou un diputat de la Mesa per haver votat exactament el mateix que d'altres diputats. I la línia divisòria, sap quina era, senyor Salellas? Ho sap perfectament: si es defensava la independència o no. Doncs, escolti, a nosaltres ens ha passat exactament el mateix, perquè suposo... Sí, senyor Salellas, perquè s'ha oblidat d'una cosa –s'ha oblidat d'una cosa–, que és curiós que cap de vostès hi faci mai referència.

Sé que en aquest Parlament s'ha votat una comissió d'investigació en aquest sentit, eh?, però han sentit a parlar, oi, de l'*operación* Catalunya? Ah, això no, és clar, això

és menor, perquè com que no és corrupció... Sí que és corrupció, clar, senyor Salellas. Doncs, sap què passa? Que l'operació Catalunya és una operació muntada no sobre partits només, sobre determinades persones, entre les quals jo figurava en primera línia, pagant amb fons reservats de l'Estat de manera illegal a confidents perquè diguessin mentides i, a partir d'aquí, muntant expedients de la policia que després es filtraven oportunament en determinats mitjans de comunicació. Això no és atacar algú per les seves idees, quan, a més a més, tot s'ha demostrat fals? Per tant, no em diguin que intentem tapar una cosa amb l'altra! No és veritat.

I estic totalment d'acord amb vostès, en aquest sentit –em sembla que ha estat el seu primer punt–, que s'ha de desfer totalment l'equívoc entre independentisme i corrupció. Però és que aquest equívoc l'introdueixen els grups que estan en contra de la independència, no ho facin vostès, que hi estan a favor. No juguïn al joc dels altres, home! Aquest és l'argument del PP i de Ciutadans, que no l'estan sentit cada dia? Jo estic d'acord amb el seu, però no sobre l'independentisme i corrupció, sobre el país, la democràcia i la corrupció, sigui l'independentisme o sigui l'unionisme. El tallafocs –i estic totalment d'acord amb vostès– s'ha de posar entre un país de qualitat que no admet la corrupció. Totalment d'acord. Però no amb el tema de l'independentisme, perquè nosaltres no l'hem utilitzat mai en aquest sentit. Si alguna cosa ens ha creat són problemes.

I no em refereixo al tema del Palau de la Música, que quedi clar –no em refereixo al tema del Palau de la Música–, que ve d'abans, que té la plena justificació de ser clarament investigat i jutjat. Si alguna cosa lamento és que hagin trigat vuit anys a començar aquest judici. I l'altra cosa que lamento és que si tan evident era, a ulls d'alguns, que hi havia canvi de favors a través d'obra pública i també a canvi de comissions, que no s'investigui com es van adjudicar aquestes obres a Ferrovial. També ho lamento. I sé per què no ho han fet: perquè saben que les obres estaven ben adjudicades i que, per tant, no hi podia haver tracte de favor. Sé això.

L'última cosa que els volia dir, aquesta sí que és la darrera. Em demaneu responsabilitats polítiques. Diversos portaveus s'han expressat en aquests termes. Crec, ho dic amb tota la modèstia, no?... però crec que esteu parlant amb una persona que si alguna cosa ha sabut fer és precisament això, és assumir responsabilitats polítiques. Que se'm digui qui ha plegat voluntàriament de la presidència de la Generalitat. Això deu ser assumir alguna responsabilitat política, no per aquests casos, evidentment, per altres temes. Però ho vaig fer o no ho vaig fer? No és una responsabilitat política gran, aquesta? Altres presidents de govern, abans de no poder conformar majories de govern, repeteixen eleccions. No vaig plegar dos dies després de diputat d'aquest Parlament? També vaig plegar de diputat d'aquest Parlament.

Ara ens diuen: «No, però és que vostè és president d'un partit», una presidència, a més a més, no executiva. I m'agafo les paraules del senyor Iceta. Si en algun moment es considera que jo he d'assumir alguna responsabilitat política més de les moltes que he assumit, que em sembla que no es poden deixar de percebre, no?, perquè són molt reals..., si algun dia jo he d'assumir alguna responsabilitat política més, i ha de ser partit, circumscriuem-ho en l'àmbit del partit que jo presideixo de forma, en aquest moment, no executiva i per intentar ajudar un projecte que està o naixent o renaixent i que té tot el dret del món a poder prosperar en la política d'aquest país.

I si és veritat que Convergència estava sota sospita –i jo no ho he negat mai, que sota sospita ho estava–, que potser havia donat excuses en alguns moments perquè aquestes sospites hi poguessin ser –això tampoc ho he negat mai–, doncs una manera –una manera– d'adreçar-se a la població catalana, i això també és una certa assumpció de responsabilitats, és dir: escolti'm, hem de crear un projecte, entre gent diversa, gent que no era de Convergència tampoc..., hem de crear un projecte que des del primer dia estigui sense sospita i sense donar ni una sola excusa, per mínima que sigui, perquè qualsevol sospita es pugui introduir, sent fàcil introduir sospites en la política. A això hi devem tenir dret, no?

Si aquest partit considera en algun moment que jo he d'assumir algun tipus de responsabilitat, doncs, només els demano una cosa: deixin-nos que ens ho parlem entre nosaltres quan arribi el moment, si és que arriba el moment, perquè deu ser una responsabilitat nostra, i no d'aquest Parlament.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al segon torn per part dels diferents grups parlamentaris. Si els sembla, els avisaré quan es compleixin els cinc minuts que tenen com a màxim i donarem un marge prudencial, com hem fet ja en les altres intervencions, de com a màxim un minut més. Però els demanaria i els pregaria que tanquem quan toca i dintre del marge d'aquest minut.

Dit això, començaríem pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en nom d'aquest grup té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas García.

Inés Arrimadas García

De res, señor presidente. Muchas gracias, señor Mas, aunque sí que se ha dejado muchas preguntas sin responder, y algunas muy importantes, sobre todo una que a mí me hace especial ilusión que un día tenga usted a bien contestarla: ¿Por qué hacían de manera recurrente donaciones grandes empresas con grandes contratos de construcción a Convergència, si no era por las mordidas? Ha tenido usted la oportunidad, media hora, lo que hubiera querido, para explicar, porque creo, si no me equivoco, que es la tercera vez que le hago esta misma pregunta en sede parlamentaria y nunca he tenido la suerte de que usted encuentre tiempo para responder esta pregunta. A ver si a la próxima, que, a lo mejor, seguramente, tendrá que seguir desfilando por aquí, pues tenemos más suerte. Respecto a las responsabilidades políticas, un pequeño comentario: hombre, que usted se fue voluntariamente..., no sé yo si es objeto de consenso entre los grupos de esta cámara el hecho de que usted renunciara a la presidencia voluntariamente.

Pero, bueno, dejando esto al margen, yo lo que creo, no sé..., las responsabilidades políticas, si usted deja su cargo en el partido, eso lo decidirá usted..., pero una responsabilidad política que yo creo que es universal es pedir perdón. Si al final la justicia dice que sí que existía el 3 por ciento, que sí que había financiación irregular, ¿usted al menos va a pedir perdón a los catalanes? Lo digo porque usted le pidió al señor Maragall que pidiera perdón y que se retractara de sus palabras. ¿Usted va a hacer lo mismo si al final el señor Maragall tenía razón? Yo creo que es una buena pregunta que hoy tampoco ha respondido. Tampoco ha respondido si pone la mano en el fuego por Puig, por Gordó, por Osàcar..., bueno.

Yo creo que hay muchas cosas que se han quedado en el tintero, pero sí que le quiero recordar una cosa. Usted ha dicho que no lo niega todo, y es verdad, no lo niega todo. Pero usted niega para mí lo más importante: usted niega lo que afecta directamente a su persona, lo que afecta directamente a su círculo de confianza y lo que afecta a la financiación de Convergència. Ah, no, a lo mejor lo de Millet, si robaba Millet..., que, por cierto, le veo muy duro contra delincuentes confesos que mienten a sus familias, como Millet, pero es que a mí se me ocurre otro delincuente confeso que ha mentado a su familia, y que no le veo a usted meterle, digamos, mucha presión, como es el señor Pujol, que también es un delincuente confeso que mentía a su familia y, si no, preguntémosle a sus familiares a ver si habían oído hablar de una herencia de su padre.

Lo digo porque..., sinceramente se lo digo, señor Mas, ustedes han tenido durante muchos años la confianza de muchos catalanes. A ustedes les han votado muchísimos catalanes y han depositado en ustedes mucha confianza, mucha –ciega, a veces. Y ustedes han traicionado esa confianza de muchos catalanes, y creo que era impensable hace unos años que ustedes pusieran al Parlament de Catalunya fuera de la legalidad como lo están haciendo y a la presidencia del Gobierno de la Generalitat fuera de la honorabilidad, como también han conseguido hacer. Por tanto, yo creo que aquí lo que tenemos que hacer, entre todos, es recuperar el buen nombre, porque en Catalunya hay muchos políticos honrados, también en su partido político, seguro. En Catalunya hay muchos empresarios honrados que no pagan mordidas, y en Catalunya hay muchos trabajadores honrados que pagan sus impuestos sin evitar al fisco. Y eso es lo que vamos a tener que recuperar entre todos: la honorabilidad, no solo de la presidencia sino de las instituciones, y la legalidad de la institución en la que estamos ahora, que es el Parlament.

Se ha hablado de corrupción de otros partidos, y es verdad, otros partidos también tienen casos de corrupción, por supuesto. Pero es que ustedes tienen una cosa muy curiosa, que es que tienen corrupción, como el PP y el PSOE; han recortado en políticas sociales, como el PP y el PSOE; han politizado la justicia, como el PP y PSOE; han me-

tido..., enchufado en sus administraciones públicas, como PP y PSOE, pero es que, encima, se saltan las leyes y quieren declarar la independencia; es que ustedes tienen un completo, es que no les falta un perezil.

Entonces, entenderán ustedes que la situación ahora mismo, pues, no puede ser la misma con ustedes que con otros partidos políticos, que insisto que ustedes apelan a la presunción de inocencia con ustedes pero no con el resto de partidos –no con el resto de los partidos. Porque, luego, con la corrupción, en el Congreso de los Diputados, del PP y del PSOE no mantienen esa actitud. Claro que hay presunción de inocencia en el ámbito judicial, y aquí estamos dirimiendo otra cosa, que son responsabilidades políticas. No mezclamos, que a ustedes les gusta mucho mezclar, política y justicia.

Y usted, además, ha hecho referencia a la politización de la justicia; estoy de acuerdo con usted, señor Mas, en este país tenemos que trabajar muchísimo para despolitizar la justicia. Pero yo pregunto: ¿qué ha hecho Convergència para despolitizar la justicia todos estos años, si ustedes han participado de la politización del Tribunal Constitucional, de la politización de los tribunales superiores de justicia? Qué casualidad que ahora que están en el Grupo Mixto y no pueden elegir a los jueces, ahora se quejan de que la justicia está politizada. Hombre, pues haber hecho algo cuando eran decisivos.

No se preocupe que ahora nosotros planteamos propuestas para despolitizar la justicia, pero es que a ustedes no se les ha visto nunca. En el Congreso no han presentado ni una sola vez, ni una, y mira que han estado años allí, y mira que han tenido poder, ni una vez, una propuesta para despolitizar la justicia. Qué casualidad que ahora se quejen, justo cuando ahora están en el Grupo Mixto y cuando tienen, con perdón, los «marrones» judiciales que tienen ahora mismo encima.

Y lo siento, pero al independentismo ha hecho referencia usted y yo creo que las fechas..., Sí, en su respuesta...

El president

Ha d'anar acabant, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Acabo, señor presidente, en su respuesta ha hecho referencia, quizás en respuesta a preguntas, a cuándo se convirtió usted en independentista, y la verdad es que cuadran bastante las fechas. Cuando se empezó a investigar el 3 *per cent*, cuando se empezó a investigar el *cas* Palau, cuando empezaba un runrún demasiado grande de casos de corrupción, usted se volvió independentista; sí, señor Mas. Y, a más, yo le pregunto: ¿La sentencia del Estatut hizo cambiar que un proceso de secesión divide a la sociedad, eso lo cambió la sentencia al Estatut? Porque usted decía que la independencia dividiría a la sociedad catalana, ¿eso lo cambió la sentencia del Estatut? Cuando usted decía que el referéndum era una frustración colectiva, ¿eso lo cambió la sentencia del Estatut? Porque lo que usted mantenía antes sigue siendo verdad ahora. Por tanto, no hay motivo para cambiar.

Y para acabar, es verdad lo que decía..., lo que usted dijo al señor Maragall: «No, nosotros no tenemos un problema del 3 por ciento.» Es verdad, lo teníamos todos los catalanes; ustedes no tenían probablemente un problema, tenían una fuente de ingresos, si al final se demuestra judicialmente. El problema lo teníamos todos los catalanes que teníamos que pagar el 3 o el 4 por ciento. Pero le digo que ahora lo que ustedes siguen teniendo es un problema, que ahora se llama 4 por ciento y que no podrán tapar nunca con ninguna *estelada* por muy grande que la compren.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari Socialista i, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Senyor Mas, nosaltres no li hem fet cap pregunta, precisament perquè volíem delimitar que no hi hagués cap mena de confusió entre el que és un procediment judicial i el que és un debat parlamentari sobre política. Sí que hem fet referència a evidències que ens fa l'efecte que contradiuen absolutament la seva versió. Això no fa que vostè no pugui seguir-la mantenint, només faltaria. Hem volgut subratllar que

és possible compatibilitzar presumpció d'innocència i assumpció de responsabilitats polítiques, perquè, si no, efectivament, cal esperar el final i, amb la sentència, la responsabilitat política *va de soi*.

El gran mèrit, i li reconec que no és la norma, és l'assumpció de responsabilitats amb caràcter previ a una sentència i es fa difícil de delimitar irregularitat de delictes i responsabilitat directa o responsabilitat en qualitat de responsable polític. Vostè no és president de la Generalitat perquè assumeixi responsabilitats, sinó perquè un grup li va negar el seu suport, de la mateixa manera que vostè anava de quart en una llista no per responsabilitat política, sinó que per responsabilitat va decidir que allò feia possible el projecte en el que vostè creia, però no és per responsabilitat política, en tot cas, és per responsabilitat. Ho dic per deixar clar que quan s'exigeixen o es demanen o es planteja la responsabilitat política sobre un responsable és perquè es faci responsable de decisions que potser no ha pres directament, però sobre les quals hauria hagut de tenir coneixement.

Perquè vostè parla i sempre diu, i en això contradic la senyora Arrimadas, vostè ha posat la mà en el foc pel senyor Osàcar. Del senyor Viloca, no en parla tant, però també és tresorer de Convergència i dono per fet que tenia la seva confiança, perquè va ser nomenat quan vostè era el màxim dirigent del partit. I, per tant, potser cap dels dos..., vostè sabia tot el que feien, però sí que és responsable d'haver-los posat a la responsabilitat que tenien. És aquí, on pot començar i nosaltres creiem que ha començat la responsabilitat política.

I després tres o quatre coses que han sortit de camí... Miri, vostès van presentar la querrela contra el president Maragall quan ell ja s'havia retractat en seu parlamentària. Sí, ho va dir, ho va retirar, si està al vídeo. Diu: «Ho retiro. Si vostè m'ho demana, ho retiro.» Però Convergència va decidir presentar-la i després, suposo, que van reflexionar que s'havia retractat suficientment.

Segon, que era per la pressió del Carmel? No ho dubto. Ara, també recordem: les obres del Carmel van començar el 2002, l'accident es va produir el 2005, però tot venia, com passa amb l'obra pública, de processos de certa continuïtat i de certa envergadura. Jo no he fet cap referència a l'independentisme ni a cap ideologia amb referència a la corrupció, tampoc al règim del 78, perquè entre altres coses jo defenso la memòria dels que van lluitar per aconseguir la democràcia i molts s'hi van deixar la pell i no només feien discursos.

Després, sobre els temes de les adjudicacions. Jo no ho he posat mai en dubte les mesures que vostès van introduir per millorar les adjudicacions. Ara, hem tingut declaracions de gent que treballava a Infraestructures.cat que han explicat com creuen que es podien haver produït influències en aquests processos diríem «no transparents», «no reglades». Segurament no hi ha mai un sistema al cent per cent lliure de sospita, i aquí vostè té raó, convindria que qui pot, que no és aquest Parlament, que és l'autoritat judicial, entrés a fons per esclarir si efectivament es van produir en aquest cas i com.

Per últim, president, vostè diu: «Les explicacions les he donat totes.» Totes les que vostè té i les que vostè considera que ha de compartir amb nosaltres, i jo li he de dir: per nosaltres, a aquestes alçades, no són suficients. Però li reconec una cosa que vostè ha dit, vostè en aquests moments té només, que no és poc, però en fi, una responsabilitat, que és la de la de la presidència no executiva del seu partit. Vostè mateix ha dit que, entre altres coses, no només, però la creació del PDECAT tenia també com a sentit esvair qualsevol mena de dubte o sospita sobre la continuïtat de determinats procediments. A vostès correspon, en tot cas, si han de prendre alguna decisió al respecte, però jo li dic: quan un ha portat tant de temps i en aquest temps han coincidit, des del nostre punt de vista, tantes irregularitats amb relació al finançament, fins i tot en el cas que algunes d'aquestes donacions fossin legals com vostè ha dit, és un plantejament que efectivament nosaltres creiem que està sobre la taula i que vostè i el seu partit hauran de decidir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, i, en nom d'aquest grup, té ara la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Franco Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies. Gràcies, president. No és el tema del dia, però ja que s'ha dit permeti'm posar-ho..., recordar-li-ho entre parèntesi, i sense que sigui element probatori de res. Durant el govern del «denostat» tripartit, el preu de l'obra pública va baixar entre un 10 i un 12 per cent. Casualitat, habilitat de gestió...? Un fet objectiu.

Mireu, nosaltres li plantejàvem una qüestió des del principi, i era el fons del problema, i en això coincidim amb altres intervencions. El problema que tenim aquí és el de la responsabilitat política. Vostè s'ha dedicat insistentment a desacreditar la dinàmica del procés del cas Palau, el problema és que hi ha corruptes que menteixen. Escolteu, hi ha gent aquí, del seu entorn més proper durant anys i panys, que ha mentit o que menteix ara, quan es troba davant d'un tribunal. Per tant, a mentides, aquí, hi estem acostumats, dissortadament, n'hem rebut moltes, eh?

Clar, perquè vostè..., és realment sorprenent que vostè es focalitzi en el senyor Montull i en el senyor Millet quan estan desfilant –desfilant– empresaris. Miri, quan jo estava encara..., seguia, tenia accés a l'expedient del cas Palau, com a president de la FAVB, ja anàvem pels sis-cents mil fulls de material acumulat, sis-cents mil, eh? I allí hi ha de tot: des de testimonis, des de proves que no van arribar a passar per la trituradora, i n'hi ha unes quantes, des de testimonis, com els dic, de persones implicades, que totes coincideixen i apunten cap al mateix sentit. Per tant, permeti'm dir-los que hi ha, certament, la presumpció d'innocència, però hi ha un munt d'elements factuais que estan coincidint i que tots, tots absolutament, en aquest afer com en altres molts, apunten a un finançament irregular, il·legal de Convergència Democràtica.

I des d'aquest punt de vista la cosa és de tal proporció que o bé vostè... I és la responsabilitat política, aquí, ja s'ha dit moltes vegades aquí, ni som un tribunal ni obrim línies d'investigació que les instruccions no hagin obert, no és la nostra funció. Però davant de tot aquest enrenou, davant de tota aquesta multitud d'elements que estan sorgint en el cas Palau i en altres, o vostè no detectava res per incompetència, o vostè ho tolerava per connivència. I aquest és el problema de la responsabilitat política que es planteja aquí.

I des d'aquest punt de vista, i acabo amb això, escolteu, a nosaltres no ens correspon jutjar ni ficar-nos com el PDECAT resoldrà la seva reorganització, el seu projecte, les seves propostes i perspectives. Ara, si es tracta de fer net i trencar amb unes pràctiques del passat, que han estat tacades per molts casos confessos, perquè hi ha gent que ha mentit a la seva família, però que ens ha mentit aquí també a nosaltres, si es tracta d'això, doncs, l'assumpció de responsabilitats polítiques és imperativa. Jo crec que vostè faria un favor al seu propi partit, potser –és difícil resistir-se amb vostè a les metàfores marineres–, plegant veles.

El president

Moltes gràcies, diputat. Donem la paraula al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. Sis comentaris telegràfics. Digui'm ingenu, tenia encara alguna esperança, però amb això s'ha demostrat una vegada més que és vostè bastant previsible. És que no ho ha pogut evitar, s'ha tornat a amagar darrere de l'estelada per no assumir les seves responsabilitats personals. Sí, ja sé que no li agrada sentir-ho, però ho ha tornat a fer amb aquell discurs prefabricat que, per cert, obvia que les eleccions del 27-S, en els termes plebiscitaris que vostè va definir, les va perdre. Per tant, aquesta és la part que vostè no vol sentir.

Dos. Diu que per nosaltres vostè és Satanàs. No sigui tan ambiciós en les seves aspiracions. (*Remor de veus.*) Vostè simplement és el pitjor president de la història de la Generalitat, que no està malament, eh?; no arriba a Satanàs.

Tres. Vostè es fa independentista, per definir i fixar una miqueta millor el meu argument, després de la comissió d'investigació del Palau, «cuando les pillan con el carrito de los helados», per dir-ho col·loquialment. I després és quan fa vostè la interpretació messiànica de la voluntat del poble en una manifestació, que això és el que fan els populistes. Em ratifico en tot el que he dit, fil per randa.

Quatre. Faci una miqueta d'autocrítica, l'hi demano. Ha parlat vostè de l'Estatut. Jo diria que signar el pacte del Tinell o anar al notari no és el millor ambient per negociar amb el Partit Popular un estatut. Vostè potser pensa el contrari. Al pacte del Tinell no, però al notari sí que hi va anar vostè. El pacte del Tinell el van signar uns altres, però ho torno a repetir: no crec que fos el millor ambient per convidar el Partit Popular a seure a la taula.

Cinc. L'explicació que ha fet vostè del cas 3 per cent. Miri, ha dit vostè que el senyor..., el president Maragall li va dir que això havia sortit en un diari. Havia sortit en tres. Això és el que fa que la seva resposta i explicació hagin estat encara més colpidores. Perquè era ja un debat públic, i la seva resposta va ser la que va ser. Vostè no ho va negar, vostè va fer xantatge, i va dir directament que «d'això no se'n parla» o s'engegava la legislatura a fer punyetes. Era un cas públic, notori, i vostè va dir el que va dir.

En definitiva, i amb això acabo, queda clar que vostè no rectificarà res, que no demanarà cap tipus de disculpa pel finançament il·legal del seu partit, que continua sense depurar cap responsabilitat en el seu partit, i que continuarà, des de l'ombra, liderant, d'alguna manera, aquest procés divisiu i, al nostre entendre, destructiu. I li puc assegurar que no és per mi agradable parlar en aquests termes. I he parlat a l'inici de la meua intervenció d'una tradició pactista en la que crec, amb totes les forces polítiques; sense anar més lluny, també amb el Partit dels Socialistes a Tarragona he tingut l'oportunitat de tancar acords. Però també vostè, després de ser cinc anys president de la Generalitat, hauria d'estar disposat a acceptar que se li pugui fer un balanç del seu llegat amb aquesta severitat, perquè és el joc polític, i no amagar-se una altra vegada més darrere de l'estelada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passarem, doncs, al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular. I en nom d'aquest grup, té la paraula el senyor Benet Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Sí; gràcies, president. Ens hi afegirem, en primer lloc, perquè segurament són importants les consideracions que s'han fet amb relació a la importància de distingir entre responsabilitat política i responsabilitat penal, no? Potser no tant per la intervenció que ha fet vostè sinó per les consideracions que feia en Jordi Turull, perquè el que no podem és confondre aquest espai polític, exclusivament polític, amb una sala de vistes on funciona la presumpció d'innocència, i està molt bé que funcioni, però serveix per impedir que gent innocent vagi a la presó. I, per tant, funciona amb un altre sistema de regles, i això no vol dir que totes les responsabilitats del món s'hagin de regir, precisament, per la presumpció d'innocència. Està molt bé que en la responsabilitat penal hi hagi presumpció d'innocència, però en la responsabilitat política funcionem, evidentment, per altres regles.

Però és que, a més a més, nosaltres, insistiríem –i aquí sí que el debat seria una mica absurd, no?–, però nosaltres insistirem que sí que hi ha proves; que sí que hi ha proves, que el sumari n'és ple, i que la web que, entre molts d'altres espais polítics de la societat civil, hem impulsat com a Candidatura d'Unitat Popular, que es diu lllumsitaquigrafs.cat no ha parat de publicar-ne i tot aquest matí ha estat publicant documentació que demostra i prova, precisament, la qüestió del finançament il·legal.

Però, també ens agradaria deixar clar que el problema de la corrupció no és només un problema d'adjudicació d'obra pública, perquè, ara quan intervenia, senyor Mas, vostè feia referència tota l'estona a per què la fiscalia no havia investigat una determinada adjudicació d'obra pública. D'entrada, hem de dir que no ens..., diguem-ne..., com –ho podem dir d'una manera senzilla, no?– que..., és a dir, l'enginyeria de la corrupció ha après moltíssim durant aquests anys, i, per tant, no és tan senzill com intentar identificar que aquella adjudicació s'ha produït necessàriament amb aquella donació que s'ha produït en la fundació d'un determinat partit polític, i establir una causalitat entre aquella adjudicació i aquella donació. El tema és molt més complex, és... La mateixa fiscalia anticorrupció ha treballat moltíssim aquesta qüestió i ens parla d'aquest espai de comunitat d'interessos entre el poder polític i el poder econòmic, no?, en el context d'aquest capitalisme de connivència en el que vivim, i, per tant, aquesta qüestió és extremadament molt més complexa.

Però és que nosaltres no només li parlem de finançament il·legal i d'adjudicació d'obra pública. Nosaltres li hem citat alguns altres exemples que ens demostren com la corrupció s'ha estès en el conjunt de l'Administració, mentre els responsables de Convergència estaven a l'Administració, i també després –i també després! I això és important. És important perquè ens demostra una determinada concepció del pas per l'Administració pública, i ens demostra no només que la gent s'apunta a fer política per folrar-se, sinó que, a més a més, la gent entén que després de la seva vida política pot beneficiar-se d'aquest pas per la política. I per això li citàvem els casos de Macià Alavedra i d'Oriol Pujol, també. I, per tant, vostè ens responia plantejant-nos no sé quin tema d'advocats que s'aprofiten d'haver estat en la política. No sé si feia referència al cas de Roca i Junyent. O quin és, precisament, el cas amb el que..., vostè es plantejava.

I, per tant, nosaltres, del que ens queixem és d'aquesta aparença de màfia en què acaba convertint-se l'estructura política que ha governat aquest país durant l'autonomisme. I no és un tema de la memòria de les persones que van lluitar per obtenir el règim del 78 i de les persones que van lluitar en la Transició. No té res a veure amb això. Nosaltres, d'alguna manera, reivindicuem la memòria d'aquestes persones i reivindicuem tots els esforços de la bona gent durant els anys de la fosca dictadura per a la recuperació de drets d'aquest país. I això no té res a veure amb l'ús que determinats partits polítics han fet després de les institucions del règim del 78.

Dues coses i acabo de seguida. Senyor Mas, miri, per parlar de corrupció i independentisme no ens barregi amb Ciutadans i el PP –no ens barregi amb Ciutadans i el PP–, perquè no hem fet el mateix discurs. I potser el problema és que si tenim dificultats per entendre el discurs que nosaltres estem plantejant i la importància de les alertes que hem de donar amb relació a aquesta qüestió i a la relació que s'estableix entre les dues qüestions, doncs, potser és que vostè no està entenent precisament el plantejament que nosaltres fem sobre aquesta qüestió. Perquè, que hi ha guerra bruta de l'Estat, nosaltres ho hem dit i repetit i reiterat tantíssimes vegades. Miri, en el penúltim ple, jo mateix vaig ser el responsable de fer una interpellació al Govern, precisament, amb relació a la politització de la Administració de justícia, i en el darrer Ple es va aprovar una moció sobre aquesta qüestió, precisament a instàncies de la CUP.

Però no és un tema de la guerra bruta de l'Estat i de la utilització política de les institucions judicials i de la fiscalia. És que en el cas contra Rosell, és la mateixa Generalitat de Catalunya la que s'ha personat com a acusació particular. I què ens dirà també, que la Generalitat de Catalunya és aquí guerra bruta contra Convergència? No, perquè la corrupció hi és, la guerra bruta també hi és, i, per tant, hi són les dues coses, perquè, en definitiva, la corrupció també té molt de guerra bruta.

I, per tant, jo sí que acabo. Potser no és una qüestió substancial, i per això vostè no n'ha fet esment en la seva resposta, però nosaltres li hem fet una petició política diferent de la que els han fet els altres grups. Nosaltres no hi entrarem en si ha de presidir o no ha de presidir el PDECAT; miri, facin el que considerin en el PDECAT sobre aquesta qüestió. Nosaltres li hem demanat que no representi el procés d'autodeterminació d'aquest poble en l'aspecte internacional, perquè pensem que no ho fa amb la imparcialitat que s'exigiria, i perquè no ho fa, tampoc, amb..., pel que vostè representa d'aquest conjunt, d'aquest conglomerat d'interessos i de tot el que ha passat en aquest país durant aquests últims vint anys, no ens ajuda a guanyar un referèndum, que l'hem de guanyar. No només hem de guanyar internacionalment, obtenir el reconeixement d'aquest referèndum, sinó que, en aquest país, al referèndum que farem aquest 2017, hem d'obtenir suficient majoria social per guanyar el «sí». I si vostè continua representant el procés, com li vam dir en el moment de descartar-lo com a president de la Generalitat de Catalunya, aquesta majoria social no l'obtindrem i perdrem el referèndum.

Per tant, li demanem, si us plau, que continuï apartat i que es mantingui...

El president

Ha exhaurit el temps, senyor Salellas.

Benet Salellas i Vilar

...precisament, en el passat.

Gràcies.

El president

Gràcies. Tancariem, doncs... *(Veus de fons.)* Passariem, doncs, al Grup Parlamentari de Junts pel Sí. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, president. No, en tot cas, enllaçant, nosaltres sí que li demanem que en tot aquest procés que ve tingui un paper absolutament actiu i que no faci allò que alguns estan intentant que... –i ho vam veure l'altre dia–, doncs, no fem el joc a aquells que han intentat inhabilitar les urnes, i, per tant, nosaltres li demanem, president, que la resposta, en aquest cas, si parlem d'aquest tema, sigui un paper, nosaltres considerem, absolutament actiu.

Mirin, jo crec que..., jo no sé quin era l'objectiu de vostès en aquesta comissió, no sé si es donen per satisfets o no. Si la intenció era, per part d'alguns que van signar la petició, fer soroll, no sé en quin nivell ho han aconseguit. El que passa, que jo crec que en compareixences d'aquestes, que nosaltres no ens neguem que es facin, crec que la gent també el que agraeix és que hi hagi sobretot autoexigència i coherència. I en tots aquests temes de la corrupció i de possible corrupció i quan hi han debats de corrupció, la gent jo crec que exigeix que hi hagi coherència i autoexigència.

I, senyora Arrimadas, segons la seva tesi, vostès el que haurien d'haver demanat és una ordre d'allunyament del senyor Rajoy dels lleons del Congrés dels Diputats, i el que han acabat fent *(veus de fons)* és investir-lo president, amb tants i tants casos tancats i amb sentència. Per tant, nosaltres li demanem que tinguin aquest punt de coherència.

O vostè, senyor Iceta, demanant que en política el que s'ha de fer és anticipar-se, doncs, home, jo li demano que s'anticipi la senyora presidenta de la comunitat autònoma d'Andalusia, perquè allà hi han tants imputats que no caben en un pavelló, i que no em dirà que ella tampoc, segons la seva teoria del que se sabia o no se sabia, no en sabia re. Per tant, comencin a predicar en el sentit que l'autoexigència se la imposi cadascú. *(Veus de fons.)*

A nosaltres...

El president

Senyor Turull, permeti'm..., permeti'm, com a president d'aquesta comissió, entenc que vostè està per repreguntar l'expresident de la Generalitat, no per interpel·lar els diferents grups parlamentaris. *(Alguns aplaudiments.)*

Li demanaria, si us plau, en base als articles 83 i 86, que repregui i agafi la situació que és per al que està intervenint en aquest moment.

Moltes gràcies.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Sembla ser que tothom deu poder fer valoracions menys un. Aquí tothom ha parlat del que ha volgut. Veníem a parlar del tema del cas Palau, s'ha parlat de la relació Catalunya-Espanya i, per tant, cada vegada que anem a atacar, doncs, en aquest sentit, vostès que volen donar lliçons de com s'ha de comportar a l'hora d'ordenar els debats parlamentaris, veig que vostè és molt coherent amb el que demanaven els grups parlamentaris ahir a un altre nivell de la Mesa.

El president

Em permetrà, senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí.

El president

...com a president d'aquesta comissió, en guardo plena neutralitat en tot moment, plena coherència amb l'aplicació del Reglament. Només li demani que acati el que marca el Reglament d'aquest Parlament, igual que l'hi demanaria a qualsevol grup parlamentari d'aquesta comissió.

Jordi Turull i Negre

Molt bé.

El president

Dit això, continuï.

Jordi Turull i Negre

Doncs, li agraeixo que em deixi continuar. Em referia que aquí cal, en debats d'aquests, i crec que la gent ho agraeix, doncs, grans dosis d'autoexigència i de coherència; perquè després ens trobem que grups que aquí estan exigint molt quan es fa una ponència, que és pionera, en la Llei de la transparència ni hi són ni se'ls espera. Per què? Perquè allà és on es treballa. Allà no hi han les càmeres de televisió. I el paper d'algunes forces polítiques que han començat parlant, la primera, en aquest cas, avui, doncs, ni hi van ser-hi ni se les va esperar.

Em sembla, i ens sentim apellats i, president, nosaltres hi hem de fer una referència, president de la comissió, que barrejar el d'avui amb l'inici de quan un es converteix en independentista o no independentista, em sembla una autèntica animalada. Suposo que d'això en puc parlar, perquè ens han apellat a tots, d'acord, eh? Això és com si tots aquests que fan crides a la unitat d'Espanya és per tapar els casos del Gürtel, de no sé què, no sé *cuantos*. Això no té ni solta ni volta.

Aquest és el gran error: confondre aquest procés de milions de persones amb l'estratègia d'una persona determinada. El senyor Mas es torna independentista com centenars de milers de persones es van tornar d'uns anys cap aquí independentistes, tips i farts del maltractament d'un estat que es diu Estat espanyol.

I, per tant... (*Veus de fons.*) No, no. «Y dale», no —«y dale», no. És així perquè abans les manifestacions independentistes tenien cinquanta mil, seixanta mil, setanta mil persones, i ara en tenen moltíssimes més. De la mateixa manera que com vostès van a manifestacions (*remor de veus*), com vostès van a manifestacions que no hi han estelades, però que hi han banderes espanyoles...

El president

Demanaria..., demanaria silenci a la resta de grups parlamentaris quan intervé el diputat.

Jordi Turull i Negre

...quan vostès van a manifestacions en què hi han banderes espanyoles i banderes espanyoles molt grans i amb gallina i sense gallina i falangistes i no falangistes, m'imagino que no és per tapar els casos de corrupció, sinó perquè vostès van allà a defensar una causa. Per tant, jo crec que és absolutament lamentable vincular una cosa amb l'altra.

I finalment, el que deia de l'autoexigència. Per què no ens concentrem més en la solució que puguem aportar des del Parlament, que recrear-nos permanentment en el problema? I per això jo faig una invitació..., i em consta que hi ha hagut un treball, per part de moltes forces polítiques, molt important en la comissió que ha estudiat com evitar tots els casos de corrupció, que la setmana que ve això va al ple, i crec que serà molt més edificant, i els ciutadans ens ho agrairan més, que mentre la justícia fa el seu paper, nosaltres, aquí, ens concentrem no a recrear-nos en el problema, sinó de trobar totes aquelles solucions.

I, per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, i crec que en totes les votacions s'ha vist així, i les persones que han estat en aquesta comissió hi han fet una grandíssima aportació, en tot allò que sigui per millorar, o per posar-ho, a la inversa, extremament complicat a tota aquella gent que pugui tenir la mínima temptació de flirtejar amb la corrupció, nosaltres hi serem. Però ens agradaria que s'hi fos quan hi han càmeres i quan no hi han càmeres. I nosaltres hi hem estat quan hi han hagut càmeres i quan no hi han hagut càmeres, en ponència i fora de ponència.

I aquest és el nostre compromís: concentrar-nos més en la solució que recrear-nos en el problema.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, a l'últim moment, a l'expresident Mas, sí, que m'ha demanat poder intervenir, per un temps màxim de cinc minuts, i seria la conclusió final i la resposta final.

Moltes gràcies. Té la paraula.

Artur Mas i Gavarró

Bé, no, com que m'ha dit el president que no hi havia torn de rèplica per part de vostès, en aquest últim torn, només intervinc a efectes d'aclarir alguna cosa que, potser, amb tantes notes que he pres, no he pogut respondre en la primera, en aquesta última part, no?

Se m'ha tornat a preguntar com pot ser que hi haguessin donacions d'empreses a la fundació de Convergència i si això era a canvi d'altres coses. I la resposta, l'hem donada moltes vegades, la reitero un cop més: si les aportacions d'empreses a la fundació o fundacions de Convergència estaven en aquell moment dintre del marc legal, una de dues, o s'accepta que això és correcte dintre d'aquell marc, si estem en un estat de dret o es canvia el marc, cosa que s'ha fet, a nivell restrictiu. Si algú aleshores interpreta que aquestes donacions legals són a canvi de tractes de favor, el que ha de fer és demostrar que hi ha tracte de favor. I si no, no emboliquem més la troca.

Perquè aleshores canviem els marcs legals, com s'ha fet, i cada vegada tindrem un finançament de partits més restringit i cada vegada depenent més de l'àmbit públic, que vol dir dels impostos de tothom. És un model –és un model–, re de finançament privat, tot a càrrec d'impostos de la gent. Els partits polítics es convertiran aleshores –els avanço la meua posició personal– en l'únic estament de tota la societat que no és estrictament públic, que només tindrà finançament públic. Això no els passa ni a les associacions de veïns, ni als sindicats, ni a les ordres religioses..., a ningú. Però potser sí que ha de ser que els partits polítics siguin els únics que només puguin tenir finançament públic. Escoltin-me, debatín-vostès això, aquest model, i aleshores, doncs...

Ens hem d'ajustar..., suposo que hi estem tots d'acord, en que en cada moment ens hem d'ajustar al marc legal de finançament, que s'ha anat endurint; segurament, per les exigències de lluita contra la corrupció o la suposada corrupció. Doncs, ja està, escoltin-me, la resposta és molt clara.

Escolti, preguntí'ls a ells per què ho feien. Per què m'ho pregunten a mi? Si a vostè algú li diu: «Jo dintre del marc legal li vull aportar diners», i està dintre del marc legal, vostè li ha de preguntar per què? Doncs, serà perquè creu en vostè, serà perquè creu en les idees que defensa, serà perquè creu en el model de país que defensa, serà pel que sigui, però això els ho han de preguntar a ells, no m'ho preguntin a mi. No era jo, que feia les donacions. Era gent que feia donacions a les fundacions de Convergència. Em sembla que és bastant evident, no?

L'última cosa que volia respondre, perquè el senyor Salellas m'ha interpellat directament sobre el tema de la representació exterior del procés. Jo no sé què té a veure això amb aquesta compareixença en aquesta comissió, no ho sé, però, vaja, vostès, doncs, hi posen això pel mig, no? I encara que no hi tingui, crec jo, res a veure, doncs... Jo em pensava, senyor Salellas –i potser ara em falla la memòria, eh?, crec que no, però, vaja–, que això vostès ho volien. Perquè recordo converses amb vostè que m'ho demanava.

Em deia, vostè, personalment: «A vostè no el votarem com a president.» En això, efectivament, van ser conseqüents fins al final; uns quants, la meitat; no tots, però uns quants sí; la meitat de vostès, no; la meitat, sí. Però jo recordo que vostè em demanava això, em deia: «Un paper que tu has de fer és precisament el de la representació internacional.» També m'ho demana el Govern. Interpreto que la majoria de Junts pel Sí també m'ho demana. Ho faig amb tota la bona voluntat i fent-ho el millor possible que jo sé.

És probable que algunes expressions que jo en pronuncio a vostès no els agradin del tot, ho admeto. També han d'entendre una cosa, senyor Salellas, si hi posen un punt d'humilitat alguna vegada en les coses, només un puntet d'humilitat. Hi ha coses que vostès fan que a mi tampoc m'agraden. I, oi que vostè té dret a discrepar de mi, però jo també a discrepar de vostè? Oi que sí? Doncs, si alguna vegada els critico entomín això amb actitud democràtica i no converteixin això en un altre veto de si puc fer determinades coses o no que m'encarrega el Govern, en el qual vostès no hi són.

El president

Per què em demana la paraula, senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Por alusiones, señor presidente.

El president

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Solo decirle al señor Turull que, ya que no ha aprovechado su turno para dirigirse al señor Mas, que es una pena que lo tenga aquí delante; se ha dirigido a nosotros. Mire, corrupción ha habido en todos los partidos, en todos, en los viejos partidos en todos, ustedes incluidos. Pero, ¿saben la diferencia? Que ustedes, mientras tenían el caso del 3 por ciento, decían que España nos roba. Esto otros partidos no lo han hecho. Me parece una pequeña diferencia.

Ahora bien, nosotros sabemos que el resto de partidos también han tenido casos de corrupción y por eso pedimos comisiones de investigación, por eso no nos metemos en el Gobierno con ellos, por eso pedimos cambios legislativos. Es una gran diferencia.

Y para acabar, enseguida, señor presidente: nosotros tenemos, los catalanes, muchas cosas en común con los andaluces, con los extremeños y con los madrileños...

El president

Ha exhaurit el temps.

Inés Arrimadas García

...que nos han robado, pero no el resto de españoles...

El president

Ha exhaurit el temps.

Inés Arrimadas García

...sino políticos corruptos.
Gracias.

El president

Demanaria... Per què em demana la paraula el senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

M'acaba d'alludir directament, clar.

El president

Trenta segons.

Jordi Turull i Negre

Senyora Arrimadas, deixi's estar d'anar per aquí, d'anar per allà: vostès, al president del partit que té més casos de corrupció amb sentència, l'han fet president del Govern o no l'han fet president del Govern? L'han fet president del Govern. Què vol dir? Que per a vostès si hi han sospites de corrupció, però defensen la unitat d'Espanya tenen justificació i si són independentistes no tenen justificació? Això és el més pervers que es pot dir en política. Avui se li ha vist... (*veus de fons*), avui se li ha vist el llautó.

I, per cert, Ciutadans és un partit nou; evidentment, embolics de corrupció en ajuntaments catalans no en té ni un, no té cap alcaldia...

El president

Ha exhaurit el temps, senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

...però a fora porten pocs dies i nosaltres hem respectat la presumpció d'innocència, però haurien de començar per casa seva.

El president

Senyor Turull, gràcies. Per què em demana la paraula el senyor Salellas?

Benet Salellas i Vilar

Per al·lusions directes.

El president

Trenta segons.

Benet Salellas i Vilar

Jo seré molt ràpid. Penso que sobre aquells tres mesos previs a la no investidura podríem explicar moltes coses. Però, en qualsevol cas, per a mi hi ha una cosa que és molt important. Fins i tot acceptant o no el que vostè ha dit, des d'aquell moment fins ara hi ha hagut ampliació a Petrum, hi ha hagut Pika, i la corrupció els ha esquitxat i els ha arribat absolutament fins al coll d'una manera que no els havia arribat mai. I sí, i d'aquesta manera li demano més humilitat també a vostè.

Jo quan acabi de fer de diputat d'aquí tornaré i desapareixeré de la vida política.

El president

Ha acabat..., ha exhaurit el temps.

Benet Salellas i Vilar

El que seria interessant –sí, acabo de seguida– és que també vostè sabés trobar el seu moment i deixés ja d'una vegada d'intentar representar aquest procés que del que va precisament és de lluitar...

El president

Senyor Salellas...

Benet Salellas i Vilar

...contra el règim que vostè ha defensat.

El president

Bé, havent intervingut en l'últim torn, en nom de la comissió, senyor expresident de la Generalitat, i dels membres d'aquesta Mesa, agrair-li aquesta compareixença.

I sense cap més punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i deu minuts.